

CRNA GORA

PosLbr.K 204/03

U IME NARODA!

OSNOVNI SUD U HERCEG NOVOM, u vijeću sastavljenom od sudije Sonje Cvetičanin Ognjenović, kao predsjednika vijeća, te sudija porotnika Medved Zdravka i Stanković Tereze, kao članova vijeća, uz učestvovanje zapisničara Vjere Bosanac, u krivičnom predmetu protiv okrivljenog Šabanović Zorana, zbog krivičnog djela iz čl.416 st.5 u vezi st.2 i 1 KZ CG, u vezi čl.49. KZ CG, povodom optužnice ODT H.Novi Kt.br.123/02 od 14.12.2003.godine, nakon održanih glavnih i javnih pretresa od 26.11.2008. godine, 21.01.2009. godine i 20.02.2009.godine, u prisustvu okrivljenog sa braniocem Pejović Jovanom, advokatom iz Herceg Novog, oštećenog Matijašević Jova sa punomoćnikom Ivanović Mladenom, advokatom iz Igala i ODT Herceg Novi Zejnilagić Snježane, donio je, a dana 24.2.2009.godine, javno objavio sljedeću

PRESUDU

Okrivljeni: ŠABANOVIĆ ZORAN, od oca pok. Obrada i majke Zore,rodene Jovanić, rođen 07.04.1954. godine u Feketiću, R.Srbija, sa prebivalištem u Bijeloj, Dubravica bb, direktor JP „Vodovod i kanalizacija“, inženjer mašinstva, sa završenim Mašinskim fakultetom, oženjen, otac troje djece, vojsku služio u Pulj i Kardeljevu 1981/82 godine, osuđivan zbog krivičnog djela klevete presudom Osnovnog suda u Podgorici br.K 2003/2786 od 4.09.2003.godine uslovnom osudom (tri mjeseca zatvora uslovno na dvije godine), protiv kojeg se ne vodi drugi krivični postupak,

na osnovu čl.363 st.1 tač.3 KZ CG

OSLOBADA SE OD OPTUŽBE

da je od kraja decembra 2001. do 03.juna 2002. godine u Herceg Novom, kao odgovorno lice, direktor JP „Vodovod i kanalizacija“ H.Novi, u namjeri da drugom nanese štetu, prekoračenjem granica svog službenog ovlašćenja, bez odluke nadležnog organa - Upravnog odbora JP Vodovod H.Novi i bez opravdanog razloga, odbio da u sistem vodosnabdijevanja H.Novog uključi vode iz izvorišta „Lovac“ u Mojdežu, a što je bila obaveza JP „VIK“, shodno čl.4. Ugovora o isporuci vode sa izvorišta Lovac u Mojdežu, zaključenog dana 29.06.1999. godine između JP Vodovod i kanalizacija i „Igalopromet“ DOO Igalo, zbog čega je voda iz izvorišta „Lovac“, umjesto da bude uključena u vodosistem grada, prolijevana, čime je za „Igalopromet“ nastupila znatna imovinska šteta u iznosu od preko 1.500 eura, jer se količina vode nije evidentirala niti plaćala, a istovremeno je pricinjena i šteta građanima H.Novog, i to u vremenu restrikcija vodosnabdijevanja grada, u periodu od 21.maja do početka juna 2002. godine, kada nije bilo

dotoka vode iz sistema Plat, a lokalna izvorišta su bila nedovoljna, kada su vode „Lovca“ prolijevane, a da su korišćene mogle su obezbijediti kvalitetno snabdijevanje vodom i preko 10 hiljada stanovnika, da bi ponovo nakon što je izvorište „Lovac“ dana 08.maja 2003.godine bilo uključeno u sistem vodosnabdijevanja grada samoinicijativno, bez odluke nadležnog organa, dana 18.08.2003. do 28.10.2003. godine, isključio vode izvorišta Lovac, na koji način je ponovo nanio znatnu štetu preduzeću „Igalopromet“ DOO Herceg Novi.

- pa da bi time izvršio krivično djelo produženo krivično djelo zloupotrebe službenog položaja iz čl.416 st.2 u vezi st.5 u vezi st. 1., a sve u vezi čl.49. KZ CG.

O b r a z l o ž e n j e:

ODT H.Novi podnio je optužnicu Kl.br.123/02 od 14.12.2003. godine protiv okrivljenog Šabanović Zorana, zbog produženog krivičnog djela zloupotrebe službenog položaja iz čl.216. st.4. u vezi st.1. KZ RCG, što je kasnije izmijenjeno u djelo iz čl.416. st.5. u vezi st.2. i 1.KZ CG, a sve u vezi 49 KZ CG, pobjliže opisanog u izreci ove presude.

Okrivljeni Šabanović Zoran u svojoj odbrani poriče izvršenje djela za koje se tereti.

Naveo je da je izvorište „Lovac“ u Mojdežu JP „Vodovod i kanalizacija“ (u daljnjem tekstu skraćeno VIK), kaptiralo za vodosnabdijevanje Opštine Herceg Novi, te je zaključak da je izvorište „Lovac“ i dalje vlasništvo preduzeća „VIK“. Objasnio je da je odlukom Vlade Crne Gore dobijena koncesija za eksploataciju tog izvorišta, te da je na osnovu koncesije sklopljen ugovor o isporuci vode između „Igaloprometa“ i VIK-a Herceg Novi. Naveo je da je isporuka vode tekla do maja 2001. godine kada je naglo došlo do potpunog presušivanja tog izvorišta, zbog čega je „Igalopromet“ tužilo JP VIK H.Novi i „Hidromont Merkur“ iz Budve sa obrazloženjem da su radnje koje je „Hidromont Merkur“ obavio u susjednom vještačkom izvorištu „Potkop“, nestručno izveo, te tako prouzrokovao nestanak vode iz izvorišta „Lovac“. Objasnio je da je JP „VIK“ tužen zbog toga što je vlasnik izvorišta „Potkop“, a što da se sve dokazuje uvidom u predmete Osnovnog suda Herceg Novi br. R.270/01 i P.72/02. Naveo je da je on, kao ovlašćeno lice, tj.direktor JP VIK odbio da u vodosistemu JP VIK uključi vodu iz izvorišta „Lovac“ zato što je to izvorište presušilo u maju 2001. godine, a vode koje su se pojavile u novembru 2001. godine u tom izvorištu da su u njega dospjele iz izvorišta „Potkop“, koje je vlasništvo JP VIK, o čemu je u spise priložio fotokopiju odobrenja za gradnju broj 02-Up-I-777/72 od 14.09.1972. godine. Priložio je i dokaze da postoji hidraulična veza između ta dva izvorišta, odnosno dokaze da su vode koje se nalaze u izvorištu „Lovac“, porijeklom iz izvorišta „Potkop“, odnosno, priložio je izvještaj Ministarstva privrede broj 1289 od 05.11.2001. godine i dopis br.48-01/01 od 10.12.2001. godine preduzeća „Igalopromet“ u kome se navodi da je promijenjen karakter voda koje se javljaju u izvorištu „Lovac“, da je došlo do ustanovljenja bujičnog karaktera voda, što nije u kontinuitetu za vodosnabdijevanje, jer se stalno mijenja količina vode. Objasnio je da ne postoji mogućnost tretmana tih voda, njihovo hlorsanje i separacija, te je naveo da je stanica za preradu voda u Mojdežu bila u remontu. Taj remont da je inače predviđen planskim programom VIK-a, i to u periodu kada nema dotoka vode sa Plata zbog remonta hidrosistema Trebišnjica. Ponovio je da je kvalitet voda iz izvorišta „Lovac“ nezadovoljavajući, naročito bez tretmana, jer se u ovim vodama nalaze bakterije fekalnog porijekla na što ukazuje mišljenje Laboratorija za zaštitu zdravlja i Toksikološki zavod Crne Gore. Dakle, kao razloge neuključenja voda iz sistema „Lovac“ u vodosistem JP VIK naveo je porijeklo voda iz tog izvorišta, njihov karakter, tehničku nemogućnost tretmana u datom trenutku, kao i njihov kvalitet. Objasnio je da to potvrđuje i sama ponuda preduzeća „Igalopromet“, koja sadrži promijenjene uslove ugovora o isporuci vode, a koji se odnose na to što se nudi isporuka vode za mjeseci januar, februar, mart i

april, te za oktobar, novembar i decembar, što znači da u maju, junu, julu, avgustu i septembru nije u mogućnosti vršiti isporuku vode sa „Potkopa“ preko sistema „Lovac“. Naveo je da zbog toga nije mogao biti prihvaćen njihov zahtjev iz maja 2002. godine, jer se radilo o zanemarljivo malim količinama. Kao dokaz priložio je promijenjene uslove vezane za prethodni ugovor pod brojem 05-2479/02 od 22.10.2002. godine. Objasnio je da je on na osnovu Statuta VIK-a i Zakona o vodama ovlašten da odbije uključiti u sistem vodosnabdijevanja vode koje ne zadovoljavaju potreban kvalitet, kao što je to bio slučaj sa vodama iz „Lovca“, te da mu za to nije bila potrebna odluka Upravnog odbora VIK-a, s obzirom da je dužan kao odgovorno lice spriječiti ugrožavanje života i lica. Naveo je da on nije mogao iz objektivnih razloga ispoštovati odredbe ugovora zaključenog sa preduzećem «Igalopromet». Što se tiče navoda da su proljevane vode iz izvorišta «Lovac», istakao je da su proljevane zanemarljivo male količine vode, koja istovremeno nije zadovoljavala potreban kvalitet. Objasnio je da je preduzeće «Igalopromet» bilo u obavezi da obezbjedi biološki minimum od 10 l/s, a da višak vode ustupa JP „VIK“.

Naglasio je da u ljetnom periodu «Igalopromet» nije tražio od Osnovnog suda obezbjeđenje dokaza kojim bi se utvrdila količina vode, zato što tada nije uopšte bilo vode u tom izvorištu. Priložio je zapisnike za sastanka u Ministarstvu privrede, šumarstva i vodoprivrede čiji je predmet bila sanacija hidrotehničkog potkopa Mojdež, a iz kojih da proizilazi kako su vode koje se nalaze u izvorištu «Lovac», vode izvorišta «Potkopa». Istakao je da kada se realizuju napori Vlade da natjera «Hidromont Merkur» iz Budve da dovede hidrotehnički tunel «Potkop» u prvobitno stanje, da tada više neće biti vode u izvorištu «Lovac», jer kada se sruši pregradni zid u tunelu, neće se vršiti prelijevanje voda iz «Potkopa» u «Lovac». Dodao je da po njegovom mišljenju, prema zakonu nije moguće da privatno preduzeće vrši eksploataciju tih voda, te da je po njemu pomenuta koncesija o eksploataciji izvorišta «Lovac» protivpravna.

Na glavnom pretresu naveo je da posjeduje odluku Upravnog odbora od 01.11.2002. godine (u daljnjem tekstu UO), koji je donio zaključak da se voda iz «Lovca» ne uključi u vodosistem, te je priložio tu odluku. Nadalje, priložio je odluku SO Herceg Novi od 24.02.2003. godine, koja je poništila ranije rješenje iz 1997. godine o davanju saglasnosti na predugovor o isporuci vode sa izvorišta «Lovac». Porekao je da je samoinicijativno isključio vodu sa izvorišta «Lovac» u periodu od 15.08. do 28.10.2003. godine, jer da vode sa izvorišta «Lovac» u tom periodu nije bilo, odnosno da je bilo u nekim zanemarljivim količinama. Istakao je da ne smatra kako je ičim prekorao ovlaštenja, te da je optužnica iskonstruisana. Objasnio je kako smatra da za neke hitne stvari ne mora formalno sazivati UO, jer reaguje dispečerska služba, laboratorija i tehnički direktor. Odgovarajući na pitanje da li je ista preduzeo da se raskine ugovor sa «Igaloprometom» ako je smatrao da je nezakonit i ekonomski neisplativ, odgovorio je da je on odmah uočio kako bi taj ugovor trebalo poništiti, ali da nije zvanično ništa preduzimao, jer je htio utvrditi sve uslove za njegovo poništenje. Naveo je da je tačno kako je preduzeće «Igalopromet» tražilo u periodu od decembra 2001. godine do 03. juna 2002. godine uključenje u sistem vodosnabdijevanja i da je bila rasprava o tome na XIII sjednici UO od 11.12.2001. godine pod tačkom 4. dnevnog reda, te da se iz diskusije vidi kako je većina članova UO potvrdila njegovo mišljenje o ugovoru i o kvaliteti vode. Naveo je da je iz toksikološkog nalaza vještaka Ane Mišurović vidljivo da je voda sa «Lovca» imala deterđente i da je zbog toga bila opasnija od vode sa Opačice. Odgovarajući na pitanje čime se rukovodila Opština kada je u maju 2003. godine odlučeno da se uključe vode sa izvorišta «Lovac», odgovorio je da je prije toga «Igalopromet» uputilo pismo SO Herceg Novi i tražilo da se do rješenja spora pred Privrednim i Osnovnim sudom privremeno uključe te vode zbog nastupajućeg ljetnjeg perioda i sezone. Istakao je da optužnicu opet smatra iskonstruisanom iz političkih razloga, jer da je lakše bilo prijaviti njega i VIK, nego preduzeće «Merkur», koje je Vladina organizacija. Naveo je da zvanično nije ništa preduzimao da bi ishodovao poništenje ugovora sa «Lovcem», jer je prikupljao dokaze u periodu od 01. augusta 2000. godine, kada je imenovan za direktora pa do juna 2001. godine. Naknadno da je zvanično preduzeo da se poništi ranija odluka SO Herceg Novi, s obzirom da je i sam odbornik SO Herceg Novi. Dodao je da je podnošeno više tužbi u vezi toga i da će to bolje iznijeti njegov branilac, ali da mu je poznato da je pokrenut postupak za poništenje ugovora kojeg je Opština

imala sa «Lovcem», i kod Vlade i kod sudova. Objasnio je da se 08.05.2003. godine, kada je SO H.Novi donijela odluku da se uključi voda sa «Lovca», on rukovodio tom odlukom i da poštuje odluke SO H.Novi. Odgovarajući na pitanja, naveo je da ne bi tražio poništenje ugovora sa «Igaloprometom» u slučaju da je «Lovac» zaista imao vodu sa svog izvorišta i da je cijena te vode povoljna. Naveo je da je postojao zaključak UO da se o tome razgovara sa «Igaloprometom», ali kada je došlo do promjene predsjednika UO i kada Vukosava Obradović više nije bila predsjednik, da do tog sastanka sa «Igaloprometom» nije došlo. Istakao je da je cijena vode sa Plata bila duplo jeftinija nego voda iz izvorišta «Lovca», te da je njegovu odbranu potkrijepio nalaz Građevinskog fakulteta Podgorica. U odnosu na remont filter stanice u Mojdežu u maju 2002. godine naveo je da je bio nužan taj remont i da su angažovani stručnjaci iz «Vodovoda» bili Biljana Marković i Dragan Vlatković.

U završnoj riječi naveo je da je postojalo vlasništvo „Vodovoda“ i nad Potkopom i nad „Lovcem“, ali je Vlada dala koncesiju „Meruru“ za Potkop, a „Igaloprometu“ za „Lovac“, i to po istoj cijeni kao i sa Konavlima od 22 feniga po kubiku, s time da je ugovor sa Konavlima imao paušalnu cijenu od 30 hiljada DM za prvu godinu ugovora, a garantovana je bila izdašnost tih voda, koja se kretala u prosjeku od 300 l/s, odnosno ljeti 150 litara, a zimi 450 litara. Objasnio je da filterna stanica „Mojdež“ ima kapacitet od 416 l/s i toliko vode maksimalno može primiti, a u periodu koji su pratili od 811 dana, da je bilo 153 dana kada filter stanica nije mogla da primi veće količine od ovih kojih može primiti. Istakao je da se nije mogla primiti sva voda sa Plata, a kamoli sa „Lovca“ i kakva bi to onda bila cijena vode koja bi se trebala plaćati i jednima i drugima za svu vodu. Naveo je kako smatra da je Ugovor sa „Igaloprometom“ u vezi „Lovca“ bio štetan, jer se trebala primiti i plaćati voda koja ne treba u zimskom periodu, a ljeti je nije bilo. Objasnio je kako je vidljivo iz dopisa Zorana Bošnjaka kada se obraća predsjedniku Opštine da nije imao mogućnosti da poplaća sve dugove, već je te dugove njemu ostavio kao i šest akceptiranih naloga koji su njima dospjeli na naplatu, pa da je sve prinudno naplaćeno sa kamatom u proljeće 2001. godine. Ponovio je da je stupio na dužnost direktora 01.08.2000. godine i da su tada u Upravnom odboru „Vodovoda“ bili Đuro Četković i Vukosava Obradović, koji su odmah stavili na razmatranje Upravnog odbora Ugovor „Igaloprometa“ u vezi sa eksploatacijom izvorišta „Potkučje“. Kao nov, da on tada nije razumio sve probleme i da je potpisao taj ugovor. Međutim, kada je sagledao sve probleme koji iz toga proizilaze, a posebno to što u zimskom periodu dolazi do preliivanja voda, da je shvatio kako se radi o štetnim ugovorima. Naveo je da je „Potkučje“ malo izvorište i nije interesantno da se eksploatiše bez „Lovca“, koji je u međuvremenu presušio krajem maja 2001. godine, pa da Opština iz tog razloga nije dala saglasnost za ugovor u vezi „Potkučja“. Istakao je da je nesporno kako je „Lovac“ presušio u maju i junu 2001. godine, a i da sada u „Lovcu“ nema vode tako da Vodovod Herceg Novi dobija natrag mrtvo izvorište. Kada je firma „Merur“ ušla u Potkop i kada je probijen čep naveo je da je došlo do pojave klizišta u Potkopu, te da se vodi i krivični postupak protiv direktora „Merura“ Jovanović Milovana. Dodao je da je u ljeto 2001. godine „Vodovod“ sa koperantima očistio „Potkop“, ali da su ih inspektori Vlade CG istjerali uz pomoć CB H.Novi i uveli firmu „Merur“ u posao daljnijeg čišćenja tunela. Naveo je da su bili pregovori u Vladi kod ministra Simovića u jesen 2001. godine i da je dogovoreno da „Merur“ stavi pregradu i da je Jovo Matijašević preuzeo odgovornost za taj eksperiment. Eksperiment je trebao trajati tri dana, a da je trajao 16 dana. U suštini da su se izvodili radovi kako bi se ponovo zatvorio Potkop i podigao nivo unutrašnjih voda, sa ciljem da se preliju u izvorište „Lovac“, što se i desilo. Zbog toga da se voda opet pojavila u „Lovcu“. Paralelno sa eksperimentom da je „Igalopromet“ tužio i firmu „Merur“ i Vodovod zbog presušivanja Lovca, a Vodovod je tužen kao vlasnik „Potkopa“. Tada da je vještak Ana Mišurović dala svoj nalaz o lošoj kvaliteti vode i da je taj nalaz tada odgovarao Matijaševiću. U decembru 2001. godine pojavljuje se voda u „Lovcu“ i od tada „Igalopromet“ želi da se ta voda uključi u filter stanicu Mojdež i da se plati. Međutim, naveo je da se radi o ukradenoj vodi, za koju su oni htjeli da se plaća u korist privatnog lica. U prvom kvartalu 2002. godine, da se vršio, u skladu sa programom rada, remont četiri ventila filterne stanice. Ocijenili su da je veća korist da to naprave, odnosno zamijene ventile, nego da primaju malo

količine vode, koju ne mogu hlorisati. Što se tiče nalaza vještaka, naveo je da je potpuno neprihvatljiv, jer je jasno da je rotometar baždaren na minimalno 100 grama na sat. U odnosu na Jova Matijaševića objasnio je da je on jednom doveo kamere „Skaj sat“ televizije i zloupotrijebio pravo pristupa koje mu je on do tada, a i poslije toga pružao. Zbog toga da mu je zabranio pristup, jer ga je htio prikazati kao zločinca na toj televiziji, ali da sa njim nije bio ni u kakvom lošem ličnom odnosu, a nije ni sada. Čak da je Matijašević od Zorana Bošnjaka uvijek morao tražiti pristupnicu, a od njega ne. **Kada je SO H.Novi donijela odluku da se pusti voda „Lovca“ u sistem, ona je puštena, a Biljana Marković je na osnovu evidentiranih količina vode, sredinom avgusta 2003. godine donijela odluku da se zatvore ventili.** Ti ventili su otvoreni kada je voda došla u oktobru 2003. godine. U vezi Jova Matijaševića dodao je da je tačno kako ga je on zaštitio kada je brat Mladena Ivanovića nasrnuo na njega, misli 2003 ili 2004. godine, te da njemu ne želi zlo kao čovjeku, niti je prema njemu imao ikakvu lošu namjeru. Objasnio je da nije htio krivično goniti Ivanovića, jer nikome ne želi zlo, niti da ide u zatvor. Na kraju je dodao da se sada ponovo vraća koncesija „Vodovodu“ i da će tužiti „Igalopromet“ zato što nije vratio izvorište u pređašnje stanje, kao što treba prema ugovoru, te da će sredstva koja tako dobiju iskoristiti za sanaciju klizišta.

U dokaznom postupku saslušan je svjedok Jovo Matijašević, vještaci Staniša Ivanović, Vasilije Radulović i Tihomir Mračević, uz saglasnost stranaka pročitani su iskazi svjedoka Đurđević Velimira, Dabović Matije, Seferović Nenada, Palajsa Josipa, Ilić Božidara, Vukosave Obradović, Đura Četkovića, Malavrazić Nikole, Rostović Mladena i Vlatković Dragana, pročitani su dopisi «Igaloprometa» upućeni JP Vik u Upravnom odboru JP VIK (listovi spisa 32 do 36), pročitani su dopisi «Igaloprometa» Upravnom odboru JP VIK od 10.12.2001. godine, izvršen je uvid u odobrenje za gradnju od 14.09.1972. godine, pročitana garancija Jugoslovenske investicione banke Beograd od 01.09.1972. godine, pročitana je Vodoprivredna saglasnost od 05.09.1972. godine, izvršen uvid u kopiju katastarskog plana, pročitani su prijedlog za obezbjeđenje dokaza od 21.09.2001. godine, pročitani su mikrobiološki nalazi od 06.06.2001. godine, pročitani su izvještaji o rezultatu hemijske analize vode od 11.06.2001. godine, izvršen je uvid u mišljenje o higijenskoj ispravnosti uzorka vode za piće od 13.06.2001. godine i u izvještaj o rezultatu hemijske analize vode, izvršen je uvid u mikrobiološki nalaz od 18.10.2001. godine i izvještaj o rezultatu hemijske analize vode u prilogu, pročitano je mišljenje toksikologa Ane Mišurović od 31.10.2001. godine (list spisa 64-15 i 64-16), pročitani su dopisi «Igaloprometa» od 17.10.2002. godine predsjedniku SO H.Novi i Upravnom odboru VIK, pročitani su tabelarni pregledi isporučenih količina vode sa izvorišta «Lovca» i «Potkučja» (list spisa 64 do 18), pročitani su zapisnici sa sastanka od 08.03.2002. godine (list spisa 64/19), pročitani su zapisnici sa sastanka od 06.02.2002. godine u prostorijama Ministarstva privrede pri Vladi R.Crne Gore, pročitani su dopisi od 08.10.2001. godine predsjedniku kompanije «Merkur» (list spisa 64 do 21), pročitani su dopisi direktora JP VIK upućeni Minisarstvu privrede od 21.01.2002. godine sa priloženom skicom uzdužnog profila (listovi spisa od 64 do 22/23), zapisnik sa sastanka od 17.09.2001. godine u Ministarstvu privrede pri Vladi RCG, Statut JP VIK H.Novi od 30.06.1999. godine sa izmjenama od 30.09.1999. godine, zapisnik sa redovne 19 sjednice Upravnog Odbora od 19.11.2002. godine, zapisnik sa 13 redovne sjednice UO JP VIK od 11.12.2001. godine, pročitani su zapisnici sa 17 sjednice UO JP VIK od 01.11.2002. godine, pročitane su fotokopije knjige dežurstava (na listu spisa 197 do 289), izvršen je uvid u predmete ovog suda R.31/02, R.73/02, R.87/02, R.107/02, izvršen je uvid u zapisnik ovog suda R.130/02, pročitani su nalazi vještaka u predmetu ovog suda R.162/02, izvršen je uvid u predmet ovog suda R.292/02, izvršen je uvid u zaključak SO H.Novi od 24.02.2003. godine (list spisa 137), pročitani su dopisi «Igaloprometa» Vladi RCG od 14.10.2003. godine, pročitani su dopisi pomoćnika ministra predsjedniku SO H.Novi od 15.10.2003. godine, pročitani su nalazi i mišljenja vještaka Ane Mišurović od 04.12.2006. godine, uz saglasnost stranaka pročitani su iskazi vještaka Ane Mišurović od 19.05.2008. godine, saslušani su neposredno svjedoci Palajsa Josić, Četković Đuro, Marković Biljana i Vlatković Dragan, Bošnjak Zoran, Velaš Milorad, Čeprić Dražen, Stanišić Đuro i vještak Jovetić Braco, pročitani su ugovori o prenošenju prava korišćenja prelivnih voda od 22.01.1998. godine (list spisa 11 do 15 u K1.72/02), ugovori o isporuci vode sa izvorišta «Lovca» od 29.06.1999. godine (list spisa 16 do 19),

CRNA GORA

PosLbr.K 204/03

U IME NARODA!

OSNOVNI SUD U HERCEG NOVOM, u vijeću sastavljenom od sudije Sonje Cvetičanin Ognjenović, kao predsjednika vijeća, te sudija porotnika Medved Zdravka i Stanković Tereze, kao članova vijeća, uz učestvovanje zapisničara Vjere Bosanac, u krivičnom predmetu protiv okrivljenog Šabanović Zorana, zbog krivičnog djela iz čl.416 st.5 u vezi st.2 i 1 KZ CG, u vezi čl.49. KZ CG, povodom optužnice ODT H.Novi Kt.br.123/02 od 14.12.2003.godine, nakon održanih glavnih i javnih pretresa od 26.11.2008. godine, 21.01.2009. godine i 20.02.2009.godine, u prisustvu okrivljenog sa braniocem Pejović Jovanom, advokatom iz Herceg Novog, oštećenog Matijašević Jova sa punomoćnikom Ivanović Mladenom, advokatom iz Igala i ODT Herceg Novi Zejnilagić Snježane, donio je, a dana 24.2.2009.godine, javno objavio sljedeću

PRESUDU

Okrivljeni: ŠABANOVIĆ ZORAN, od oca pok. Obrada i majke Zore,rodene Jovanić, rođen 07.04.1954. godine u Feketiću, R.Srbija, sa prebivalištem u Bijeloj, Dubravica bb, direktor JP „Vodovod i kanalizacija“, inženjer mašinstva, sa završenim Mašinskim fakultetom, oženjen, otac troje djece, vojsku služio u Pulj i Kardeljevu 1981/82 godine, osuđivan zbog krivičnog djela klevete presudom Osnovnog suda u Podgorici br.K 2003/2786 od 4.09.2003.godine uslovnom osudom (tri mjeseca zatvora uslovno na dvije godine), protiv kojeg se ne vodi drugi krivični postupak,

na osnovu čl.363 st.1 tač.3 KZ CG

OSLOBADA SE OD OPTUŽBE

da je od kraja decembra 2001. do 03.juna 2002. godine u Herceg Novom, kao odgovorno lice, direktor JP „Vodovod i kanalizacija“ H.Novi, u namjeri da drugom nanese štetu, prekoračenjem granica svog službenog ovlaštenja, bez odluke nadležnog organa - Upravnog odbora JP Vodovod H.Novi i bez opravdanog razloga, odbio da u sistem vodosnabdijevanja H.Novog uključi vode iz izvorišta „Lovac“ u Mojdežu, a što je bila obaveza JP „VIK“, shodno čl.4. Ugovora o isporuci vode sa izvorišta Lovac u Mojdežu, zaključenog dana 29.06.1999. godine između JP Vodovod i kanalizacija i „Igalopromet“ DOO Igalo, zbog čega je voda iz izvorišta „Lovac“, umjesto da bude uključena u vodosistem grada, prolijevana, čime je za „Igalopromet“ nastupila znatna imovinska šteta u iznosu od preko 1.500 eura, jer se količina vode nije evidentirala niti plaćala, a istovremeno je pricinjena i šteta građanima H.Novog, i to u vremenu restrikcija vodosnabdijevanja grada, u periodu od 21.maja do početka juna 2002. godine, kada nije bilo

pročitani su dopisi JP VIK od 15.06.2000. godine i dopis predsjednika opštine JP VIK od 14.06.2000. godine, pročitani su dopisi Hipotekarnoj banci Podgorica od 03.04.2000. godine, izvještaj o praćenju eksperimenta od 05.11.2001. godine (listovi spisa 20 do 23), pročitani su nalazi vještaka građevinske struke u predmetu R.270/01 (list spisa 24), pročitani su dopisi «Igaloprometa» (listovi spisa 32 do 49), pročitani su nalazi i mišljenja tima vještaka u predmetu P.137/06, kao i dopunski nalazi vještaka u predmetu P.105/08, pročitani su Zapisnik Republičke komisije br.327/02-0101-3158 od 27.05.2002. godine, dopis JP VIK «Igaloprometu» od 12.05.2003. godine (list spisa 510), dopis JP VIK «Igaloprometu» od 28.05.2003. godine, odluka SO H.Novi od 08.05.2003. godine, uz saglasnost stranaka pročitani su iskazi svjedoka Ivanović Nikolić Ljubice, pročitano je Rješenje Apelacionog suda CG br.Pž.139/06 od 18.12.2007. godine, izvršen je uvid u predmet Ki.59/04, pročitani su dopisi HE Dubrovnik od 19.02.2009. godine, izvršen je uvid u priloženu dokumentaciju za hlorinator, te u priloge zapisnika od 19.05.2008. godine i u ostalu priloženu dokumentaciju, predmete R.73/02, R.87/02 i R.292/07.kao i podatke iz KE za okrivljenog.

Ocjenom odbrane okrivljenog i svih izvedenih dokaza, utvrđeno je da nije dokazano da je okrivljeni izvršio djelo za koje se tereti.

Uvidom u Ugovor o prenošenju prava korišćenja prelivnih voda sa izvorišta «Lovac» u Mojdežu od 22.01.1998. godine (list spisa 11 do 15 u predmetu Ki.72/02), utvrđeno je da je Vlada RCG zaključila ovaj ugovor sa preduzećem «Igalopromet» i da je na to preduzeće prenijela pravo korišćenja prelivnih voda sa izvorišta «Lovac» u Mojdežu radi eksploatacije vode i njene prodaje Javnom komunalnom preduzeću Herceg Novi za vodosnabdijevanje stanovništva i privreda Herceg Novog.

Uvidom u Ugovor o isporuci vode sa izvorišta „Lovac“ u Mojdežu od 29.06.1999. godine (listovi spisa 16 do 19 u predmetu Ki.72/02) utvrđeno je da je taj ugovor zaključen između preduzeća «Igalopromet» kao koncesionara, kojeg zastupa Matijašević Jovo, direktor tog preduzeća i JP «VIK» Herceg Novi, kao pravnog sljedbenika Javnog komunalnog preduzeća H.Novi, po osnovu odluke SO o podjeli Javnog komunalnog preduzeća i odluke o organizovanju Javnog preduzeća «VIK» Herceg Novi, kojeg zastupa v.d. direktor Bošnjak Zoran, te da je zaključen nakon davanja saglasnosti SO Herceg Novi rješenjem broj 01-3/29-99 od 29.06.1999. godine. Takođe iz ugovora proizilazi da je među strankama zaključen predugovor od 11.12.1997. godine, da je koncesionar izvršio sve potrebne radove i da se ti radovi primaju bez primjedbi. U ugovoru se navodi se da je pravo korišćenja koncesije dato na rok od 10 godina, a produženje roka prava korišćenja koncesije nakon tog isteka podrazumijeva prethodnu saglasnost SO H.Novi.

Nadalje, u čl.4. ovog Ugovora navedeno je da se koncesionar obavezuje da će vodu isporučivati na filterskoj stanici u Mojdežu, a JP se obavezuje da će od koncesionara preuzimati sve količine vode transportovane izgrađenim cjevovodom, profila 300 mm, od izvorišta «Lovac» do filterske stanice u Mojdežu.

Uvidom u čl. 9 ovog Ugovora utvrđeno je da je tu propisana dužnost JP da za vrijeme trajanja tog Ugovora preuzima i isplaćuje sve količine vode koje može da isporuči koncesionar, nezavisno od eventualno stvorenih mogućnosti nabavke vode iz nekog drugog izvora, s tim da obim isporuke ne može biti veći od potrebnih količina vode za uredno snabdijevanje vodom Opštine Herceg Novi.

Nadalje, iz pomenutog ugovora o isporuci vode sa izvorišta «Lovac» vidljivo je da je u uvodu ovog ugovora navedeno, kao neophodni element, davanje saglasnosti SO H.Novi na taj ugovor rješenjem od 29.06.1999. godine.

Na osnovu saglasnih navoda okrivljenog i oštećenog kao nesporno je utvrđeno da je okrivljeni Šabanović Zoran, kao direktor JP „VIK“, poštivao ovaj Ugovor od svog imenovanja u augustu 2000.godine, pa sve do presušivanja izvorišta „Lovac“ krajem maja – početkom juna 2001. godine. Takođe je, kao nesporno, utvrđeno da se voda u izvorištu „Lovac“ ponovo pojavila u novembru 2001. godine.

S obzirom na odbranu okrivljenog, potrebno je bilo utvrditi zbog kojih razloga nije došlo do uključivanja voda sa „Lovca“ u sistem vodosnabdijevanja Herceg Novog, nakon što se voda ponovo pojavila u „Lovcu“ u novembru 2001. godine, da li za to postoji opravdani razlog, te da li se može smatrati da je okrivljeni to uradio iz nekih njegovih ličnih razloga i zbog lične netrpeljivosti prema direktoru preduzeća „Igalopromet“ Jovu Matijaševiću, kao što je mišljenje optužbe u završnoj riječi, odnosno postupajući sa namjerom da nanese štetu preduzeću „Igalopromet“ i građanima Herceg Novog.

Naime, krivičnopravni pojam zloupotrebe službene dužnosti uži je od opšteg pojma zloupotrebe, odnosno drugih povreda službene dužnosti, jer u krivičnopravnom smislu zloupotreba obuhvata ona nezakonita postupanja službenih lica u vršenju službe koja su praćena namjerom pribavljanja sebi ili drugome neke koristi, odnosno nanošenja štete drugom licu.

U čl. 39. Statuta JP „VIK“ propisano je da Upravni odbor (u daljnjem tekstu UO), između ostalog, utvrđuje poslovnu politiku i mjere za njeno provođenje, te daje smjernice za rad direktoru i vrši nadzor nad zakonitošću njegovog rada, a u čl.58. istog Statuta navedeno je da direktor preduzeća organizuje i vodi poslovanje preduzeća, te da samostalno donosi odluke i odgovara za zakonitost rada preduzeća.

Dakle, samo nepoštivanje pomenutog Ugovora i neuključenje voda sa izvorišta „Lovac“ u sistem vodosnabdijevanja Herceg Novog u vrijeme kada to nije bilo osnaženo i potvrđeno odlukom UO, a kasnije i odlukom SO H.Novi, ne predstavlja krivično djelo zloupotrebe službenog položaja ako ne postoji izričita namjera nanošenja štete drugom licu.

Po mišljenju ovog suda, nije dokazano da je okrivljeni Šabanović Zoran postupao sa potrebnom namjerom nanošenja štete drugom, dakle niti „Igaloprometu“, a niti građanima Herceg Novog.

Naime, nije dokazano da okrivljeni ne poštuje pomenuti Ugovor zbog lične netrpeljivosti prema direktoru „Igaloprometa“ Jovu Matijaševiću ili iz nekih njegovih ličnih razloga, već upravo obrnuto, iz svih provedenih dokaza proizilazi da je problem oko poštivanja ovog Ugovora bio znatno širi od međusobnog ličnog odnosa njih dvojice, jer su se u taj problem uključila i Vlada RCG, odnosno Ministarstvo privrede, šumarstava i vodoprivrede, te i Opština Herceg Novi.

Takođe je kao nesporno utvrđeno, na osnovu saglasnih navoda okrivljenog, oštećenog i saslušanih svjedoka, da se u junu 2000. godine formirala nova opštinska većina u Herceg Novom, a da je saglasnost na pomenuti ugovor dala SO Herceg Novi 1999.godine u vrijeme kada je postojala druga opštinska većina, tako da je nakon juna 2000.godine došlo i do izbora novog direktora JP VIK, Zorana Šabanovića, umjesto ranijeg v.d. direktora Zorana Bošnjaka, a kasnije i do formiranja novog Upravnog odbora JP VIK.

Uvidom u dopis JP „VIK“ od 17.06.2002. godine (list spisa 7), utvrđeno je da su rješenjem SO Herceg Novi od 31.jula 2000. godine imenovani sljedeći članovi UO JP „VIK“ : Đuro Četković, Josip Palajsa, Vukosava Obradović, Mladen Rostović, Velimir Đurđević, Božidar Ilić, Nenad Seferović, Nikola Malavrazić i Matija Dabović, te da su na

konstitutivnoj sjednici UO od 08.09.2000.godine izabrani predsjednik Vukosava Obradović i podpredsjednik Božidar Ilić, da bi rješenjem SO Herceg Novi od 30.04.2002. godine bio imenovan novi član UO Dejan Mandić, umjesto dotadašnjeg člana Vukosave Obradović, koja je podnijela ostavku na tu dužnost na sjednici UO od 11.03.2002. godine.

Oštećeni Jovo Matijašević, saslušan kao svjedok (list spisa 69 u Kl.72/02), u svom iskazu je naveo da je po sklapanju pomenutih ugovora voda tekla sa izvorišta «Lovac» oko 854 dana u gradski vodovod, te da JP „VIK“ nije uredno plaćao vodu, da je dolazilo i do sudske naplate troškova, te da su rađeni razni protokoli. U jednom od tih protokola da je bilo dogovoreno sa gradonačelnikom Đurom Četkovićem, direktorom Šabanovićem i pravnikom tog preduzeća da će on osloboditi kamate JP „VIK“ ako izvorište «Lovac» i «Potkučje» bude uključeno u vodovodni sistem. Naveo je da ovaj protokol nije bio ispoštovan od strane gradonačelnika, direktora vodovoda i pravnika, pa da je sudskim putem tražio izvršenje i da su mu kamate od cca 90.000 DM intervencijom suda naplaćene. Objasnio je da je firma «Merkur» iz Budve vršila nekontrolisano radove u «Potkopu», te da je po njegovom mišljenju uslijed miniranja betonskog čepa na 600 metara dubine došlo do povezanosti između izvorišta «Potkop» i «Lovac». Dodao je da je izvještajem Ministarstva privrede RCG od 05.11.2001. godine utvrđeno eksperimentima da je izvorište «Lovac» povezano sa izvorištem «Potkop», odnosno da je vraćen na njegovo vjekovno izvorište i da od tada voda teče normalno.

Nadalje, svjedok Matijašević Jovo je u svom iskazu u istrazi (list spisa 72 do 76) naveo da su sastanci sa Vukosavom Obradović, predsjednikom Opštine Đurom Četkovićem i Šabanović Zoranom održavani u razdoblju od decembra 2000. godine do augusta 2001. godine i da je Šabanović izbjegavao izvršiti dogovoreno u vezi podmirenja dugova «Igaloprometu». Objasnio je da je on odlazio kod Đura Četkovića, predsjednika Opštine i rekao mu da će povući tužbu, koju je podnio za podmirenje dugova JP «VIK»-a, ukoliko on može uticati na to da se ne poremete odnosi između «Igaloprometa» i Vodovoda, što mu je Đuro Četković obećao. Posljednji put kada je išao kod njega, negdje u maju ili junu 2001. godine da mu je Đuro rekao da tužba ide svojim tokom, a da se neće poremetiti odnosi «Igaloprometa» i Vodovoda. Kada je Zoran Šabanović čuo da je podnijeta tužba za naknadu dugova, da je počeo da prijeti kako će isključiti izvorište «Lovac» i «Potkučje» i da je nagovorio odbornika SNP-a Velimira Vlaovića da na sjednici Skupštine od 24.12.2001. godine kaže da se od ovog novca finansira DPS. Nakon prestanka dotoka na izvorištu «Lovac» objasnio je da nije bilo moguće uključiti vode izvorišta «Potkučje» radi malih dotoka tokom ljeta, a da je to bilo omogućeno u novembru, nakon povratka «Loveca» na vjekovno izvorište, pa da je «Igalopromet» 06.12.2001. godine tražio ponovno uključivanje izvorišta «Lovac» i «Potkučje» u sistem vodosnabdijevanja. Naveo je da je Šabanović odbio taj zahtjev pismenom ispravom od 14.01.2002. godine, navodeći kao razlog da su vode u «Lovecu» bujilnog karaktera. Istakao je da je Šabanović na svoju ruku odbijao da uključi izvorišta «Lovac» i «Potkučje» u vodosistem, iako je UO Vodovoda dao saglasnost za to i predlagao da se ta izvorišta uključe. Takođe je naveo da je u martu 2002. godine oformljena komisija čiji su članovi bili Božo Ilić, pravnik iz Vodovoda, Josip Palajsa, član UO Vodovoda, Šabanović Zoran, predstavnik JP VIK, i Vukosava Obradović, kao predsjednik UO, a čiji je zadatak bio da se nađe rješenje o uključivanju «Loveca» i «Potkučja» u vodosistem, te da ta komisija nikada nije počela sa radom.

Navodi oštećenog da je UO JP VIK dao saglasnost da se izvorište „Lovac“ uključi u vodosistem nije prihvaćen, jer to ne proizilazi iz zapisnika sa 13 redovne sjednice UO JP „VIK“ od 11.12.2001. godine (list spisa 124), jer UO tada nije davao saglasnost da se uključi izvorište „Lovac“, već je na dnevnom redu pod četvrtom tačkom bila samo informacija o realizaciji poslovnih odnosa između JP „VIK“ i DOO „Igalopromet“. Osim toga, okrivljenom se ne stavlja na teret da je postupao protivno odluci UO, već bez ikakve odluke UO.

Uvidom u pomenuti zapisnik UP JP „VIK“ od 11.12.2001. godine utvrđeno je da su pod tom tačkom dnevnog reda diskutovani okrivljeni Zoran Šabanović, Božidar Ilić, Velimir Đurđević, Đuro Četković, Josip Palajsa i Vukosava Obradović, tadašnji predsjednik UO, te da je nakon rasprave odlučeno da se za prvi saziv SO Herceg Novi uvrsti u dnevni red davanje saglasnosti SO H.Novi na zaključeni Ugovor o isporuci vode sa izvorišta Potkučje, kao i da se ispoštuje sve što je zapisano protokolom o regulisanju i normalizaciji poslovnih odnosa između „Igaloprometa“ i JP „VIK“, potpisanim 07.08.2001. godine. Nadalje, iz zapisnika je vidljivo da je u diskusiji Velimir Đurđević pitao da li se realizovalo ono što se zaključilo protokolom o regulisanju odnosa između „Igaloprometa“ i JP „VIK“ u augustu 2001. godine prilikom deblokade žiro računa i naveo da nije izvršena obaveza-dug Opštine u cjelini, niti je Opština uvrstila u dnevni red davanje saglasnosti na Ugovor o isporuci vode sa izvorišta „Potkučje“, a da je Vukosava Obradović navela kako je predlagala da se produži koncesija „Igaloprometu“ na 15 godina i da se smanji cijena vode, a navela je i da se priča kako je štetan Ugovor.

Uvidom u kasnije odluke UO utvrđeno je upravo obrnuto od onoga što navodi oštećeni, a to je da je Upravni odbor JP VIK odlučio da se ne uključe vode iz „Lovca“ u vodosistem.

Naime, uvidom u Odluku Upravnog odbora JP „VIK“ od 01.11.2002. godine, koju je potpisao tadašnji predsjednik UO Dejan Mandić (list spisa 90 u Ki. 72/02 i 136), utvrđeno je da je UO JP „VIK“ na svojoj sjednici održanoj 01.11.2002. godine razmatrao zahtjev preduzeća „Igalopromet“ od 17.10.2002. godine i da su donijeli odluku kako nema opravdanosti za uključivanje Mojdeških izvorišta „Lovac“ i „Potkučje“ u sistem vodosnabdijevanja građana i privrede Opštine Herceg Novi. U obrazloženju rješenja navedeno je da se to ne prihvata zbog toga što na izvorištu „Lovac“ ima vode samo 10 dana nakon padavina, te da se radi o prelivnim vodama iz hidrotehničkog tunela „Potkop“, koji je vlasništvo preduzeća JP „VIK“, što bi značilo da to preduzeće kupuje sopstvenu vodu. U daljnjem tekstu se navodi da je povezanost hidrotehničkog tunela „Potkop“ i izvorišta „Lovac“ nesumnjivo dokazana i potvrđena od strane eksperata koje je odredila Vlada RCG i resorno Ministarstvo. Zatim se navodi da će se nakon sanacije hidrotehničkog tunela „Potkop“ i dovođenja u pređašnje stanje vodnih vrata na stacionaži 0 + 600 metara utvrditi izdašnost izvorišta „Lovac“.

Nadalje, uvidom u zapisnik sa redovne 19 sjednice UO JP „VIK“ od 19.11.2002. godine (list spisa 128), utvrđeno je da je pod prvom tačkom dnevnog reda bilo usvajanje zapisnika sa prethodne sjednice UO, te da je Velimir Đurđević dao primjedbe u vezi njegovog izlaganja, jer da pored Josipa Palajse, koji ima izdvojeno mišljenje i insistira da se poštuje ugovor o isporuci vode sa izvorišta „Lovac“, treba navesti i da je Velimir Đurđević izdvojio mišljenje. Nadalje, iz ovog zapisnika proizilazi da je Zoran Šabanović dao primjedbu u vezi formiranja komisije koja će organizovati sastanak sa predstavnicima „Igaloprometa“ u vezi dogovora za rješavanje problematike nastale oko vodosnabdijevanja iz izvorišta „Lovac“, jer je UO predlagao komisiju, a nije odlučio o njenom formiranju.

Nesporna okolnost da je UO većinom glasova odlučio da se ne uključe vode iz „Lovca“ u vodosistem, ukazuje na nepostojanje lične namjere okrivljenog da se ošteti „Igalopromet“, već se iz zapisnika i diskusija proizilazi da okrivljeni Šabanović i članovi UO koji glasuju protiv uključjenja „Lovca“ smatraju da na taj način štite interes preduzeća JP VIK, što se vidi iz pojedinačnih diskusija.

Da su kod okrivljenog postojali lični i politički motivi onda on iz tih razloga ne bi od samog početka poštivao ugovor, a nesporno je da ga je poštivao sve do njegovog presušenja u junu 2001. godine, dakle skoro čitavu godinu dana nakon svog imenovanja za direktora. Prihvatljivi su stoga navodi okrivljenog da nije odmah po svom imenovanju, kao

nov, sagledao svu štetnost pomenutog ugovora sa „Igaloprometom“ i da tada nije razumio sve probleme, a kada je sagledao sve probleme koji iz toga proizilaze, a posebno to što u zimskom periodu dolazi do preliivanja voda, da je shvatio kako se radi o štetnom ugovoru, jer se, prema citiranoj odredbi čl.4. Ugovora mora plaćati i voda koja im nije potrebna.

Saslušani svjedoci u ovom postupku, pomenuti članovi UO JP „VIK“ Josip Palajsa, Vukosava Obradović, Mladen Rostović, Velimir Đurđević, Božidar Ilić, Nenad Seferović, Nikola Malavrazić, Matija Dabović i Đuro Četković svi u suštini saglasno opisuju kako se odvijala diskusija i glasanje na Upravnom odboru. Ujedno su svi oni članovi političkih stranaka, jer su upravo u ime tih stranaka i imenovani u UO JP VIK, s obzirom da je taj odbor višestranački. Nesporno je i to da su se svjedoci prilikom glasanja rukovodili svojom partijskom pripadnošću, jer su u ime stranaka i postavljeni.

Svjedok Palajsa Josip u svom iskazu naveo je da je on bio zagovornik projekta vezanog uz „Igalopromet“, kako bi građani imali dodatni izvor snabdijevanja, i jer bi sredstva uložio privatni preduzetnik, a ne JP VIK. Naveo je da su se problemi oko plaćanja «Igaloprometu» javili odmah po završetku investicije, ali da je preduzeće «Igalopromet» imalo razumijevanja za te probleme. Istakao je da su se članovi UO prilikom odlučivanja rukovodili partijskom pripadnošću, da su od devet članova UO samo dva bili članovi DPS-a, i to Đurđević Velimir i on, te da su njih dvojica i izdvojili svoje mišljenje kada je UO donio odluku o neuključenju izvorišta «Lovac». Naveo je da je novi UO formirao drugu komisiju u kojoj bi Dejan Mandić bio predsjednik, a koja je trebala organizovati sastanak sa predstavnicima «Igaloprometa» u vezi dogovora, te da se ta komisija do danas nije sastala.

Svjedok Đurđević Velimir u svom iskazu naveo je da je član UO JP «VIK» od 31. jula 2000. godine, i to u ime DPS-a, obzirom da je taj Upravni Odbor višestranački. Objasnio je da je istovremeno i odbornik u SO Herceg Novi i da se sjeća kada je u novembru 1997. godine SO dala saglasnost na Predugovor za uključenje vode iz «Lovca» u sistem vodosnabdijevanja, a na sam Ugovor da je saglasnost data u junu 1999. godine. Naveo je da je SO Herceg Novi trebala dati saglasnost na Ugovor u martu 2001. godine, ali da je taj predlog jednostavno skinut sa dnevnog reda bez objašnjenja. Slijedeći put, u julu 2001. godine da taj predlog za davanje saglasnosti nije ni dat ni odbijen sa obrazloženjem da će biti potrebna revizija ugovora i kontrola isporučene vode, pri čemu se misli na kvalitet vode. Ujedno je naglasio da je u tom periodu, odnosno u junu 2001. godine dolazi do presašivanja «Lovca». Naveo je da je u prvom kvartalu 2001. godine «Igalopromet» tražio naplatu potraživanja od JP «VIK» i da se tražilo rješenje kako da ne dođe do blokade žiro računa JP «VIK», a početkom augusta 2001. godine da je potpisan protokol o regulisanju poslovnih ili dužničkih odnosa između JP «VIK» i «Igaloprometa», a sedam dana nakon toga održana je sjednica UO JP «VIK». Naglasio je da je bitan momenat u protokolu bio to što je u njemu stajalo da se ukoliko voda dođe u izvorište «Lovac» ona uključi u sistem vodosnabdijevanja i da JP «VIK» obezbijedi sredstva plaćanja. Objasnio je da upravo zbog toga što protokol nije ispoštovan da je preduzeće JP «VIK» sudskim putem moralo nadoknaditi «Igaloprometu» po osnovu kamate iznos od 47 hiljada eura, čega bi se «Igalopromet» bio odrekao da su ispoštovane odredbe protokola. Što se tiče glasanja na sjednici UO u novembru 2002. godine kada je donijeta odluka da se «Lovac» ne uključi u vodosistem, naveo je da je od ukupno osam članova UO pet članova bilo protiv uključanja, da su Palajsa i on bili za uključanje, a da je Rostović Mladen bio uzdržan.

Svjedok Dabović Matija u svom iskazu naveo je da je bio član UO od jeseni 2000. godine i istovremeno odbornik u SO Herceg Novi, te da se sjeća kada se na UO raspravljalo o zahtjevima «Igaloprometa» i da je svaki put odluka o tim zahtjevima bila negativna, i to većinski. Obrazloženje koje je dao direktor Šabanović da je bilo kako je ugovor štetan u određenim odredbama i to u pogledu isporuke vode i u pogledu njene cijene, te da su potrebe za vodom najveće u toku sezone kada su restrikcije, a tada nema vode u izvorištu «Lovac».

Svjedok Nenad Seferović u svom iskazu naveo je da se sjeća raspravljanja o zahtjevima «Igalopometa» na dvije sjednice UO i da je donijeta odluka da se izvorište «Lovac» ne uključi u sistem vodosnabdijevanja, a zaključak o tome da je sastavio Božo Ilić, zajedno sa predsjednikom UO Dejanom Mandićem.

Svjedok Božo Ilić u svom iskazu je naveo da mu je poznato kako je odluka UO od 01.11.2002. godine bila većinska. Što se tiče komisija koje su osnivane na sjednicama UO JP «VIK» da su one imale različite zadatke, pa je zadatak jedne od komisija bila problematika oko deblokade računana JP «VIK», čiji je bio član i gdje je postignut sporazum. Što se tiče razloga za nesastajanje treće komisije koja je trebala rješiti problem sa «Igaloprometom», naveo je da smatra kako je to zato što je predsjednica UO Vukosava Obradović, koja je bila i predsjednica te komisije, ubrzo dala ostavku.

Svjedok Nikola Malavrazić u svom iskazu je naveo (list spisa 98 u istrazi) da je član UO JP «VIK» od 1997. godine i da je prisustvovao sjednicama UO kada se razmatralo zaključivanje ugovora o isporuci vode između «Igaloprometa» i JP «VIK», te da ni tada nije glasao za zaključenje tog ugovora, odnosno da je bio uzdržan, ali da je tada bila druga politika. Objasnio je da pod tim misli kako je tada u lokalnoj vlasti H.Novog bio DPS, pa je Vlada RCG pomagala JP «VIK» u plaćanju vode sa Plata i u traženju novih izvorišta. Naveo je da se sjeća kako su vode iz izvorišta «Lovac» nestale u junu 2001. godine, te da je stavljanjem «čepa» u izvorište «Potkop» voda ponovo došla u «Lovac», pa da je na osnovu toga UO JP «VIK» u novembru 2002. godine donio negativnu odluku u pogledu uključivanja izvorišta «Lovac» u sistem vodosnabdijevanja JP «VIK».

Svjedok Obradović Vukosava u svom iskazu navela je da je bila predsjednik UO JP VIK od polovine 2000. godine do polovine marta 2002. godine, da je njen rad bio limitiran izvještajima, odnosno nalazima radnika koji podnose izvještaj o pojedinim pitanjima, te da na rad UO uticaj imaju i zaključci Skupštine Opštine, koja je osnivač JP VIK, odnosno da bi ti zaključci trebali imati snagu preporuke. Objasnila je da je ostavku na mjesto člana UO podnijela na pritisak svojih partijskih drugova (SNP), jer da joj je rečeno kako brani «Igalopromet», a isti napad da je doživio i predsjednik Opštine Đuro Četković.

Svjedok Četković Đuro u svom iskazu naveo je da je UO JP «VIK» zasjedao u novembru 2002. godine i razmatrao zahtjev «Igaloprometa», te da je to bilo prvi put konkretno da se taj zahtjev stavi na dnevni red sjednice UO. Obrazloženje negativne odluke UO da proizilazi odutle što još od 2001. godine postoje sporovi između preduzeća JP VIK i «Igaloprometa», te da postoje podaci stručnjaka koji ukazuju da pojavljena količina vode u izvorištu «Lovac» nije voda iz tog izvorišta, već iz susjednog izvorišta «Potkop», a takođe da je rečeno da kvalitet te vode nije tog nivoa da se bez odgovornosti direktora Šabanovića može uključiti u sistem vodosnabdijevanja. Objasnio je da je Skupština osnivač JP «VIK», da ona usvaja Statut preduzeća i da preduzeće treba da radi po odluci koju donosi SO. Istakao je da Skupština imenuje UO preduzeća, a na predlog UO imenuje direktora preduzeća, koji je za svoj rad odgovoran UO i Skupštini Opštine. Naveo je da je direktor dužan da ukaže Skupštini ako UO donese odluku koja nije u saglasnosti sa interesima preduzeća i osnivača. Odgovarajući na pitanja punomoćnika oštećenog naveo je da je on predsjednik SO Herceg Novi od 28.06.2000. godine, a član UO preduzeća JP «VIK» od 1998. godine, a ujedno je odgovorio da SNP vrši vlast u SO Herceg Novi od 28.juna 2000. godine. Na glavnom pretresu, odgovarajući na pitanja zbog čega je UO donio odluku da nema opravdanosti za uključnje «Lovca» i kako je on tada glasao, odgovorio je da je prihvatio argumentaciju kako postoji povezanost voda «Potkopa» i «Loveca», pa je glasao da nema opravdanosti za uključivanje izvorišta «Lovac».

Svjedok Rostović Mladen u svom iskazu (list spisa 83 u istrazi i 140) naveo je da je bio prisutan svim sjednicama UO JP «VIK», te da je on predlagao da se sredstva koja je Matijašević uložio u zajednički dogovor otkupe i da «Lovac» postane vlasništvo JP «VIK». Objasnjavajući zbog čega se

uzdržao od glasanja na UO naveo je da je to zato što je smatrao kako o raskidu ugovora ne treba da se odlučuje jednostrano, samo od strane JP «VIK». Na glavnom pretresu, odgovarajući na pitanje punomoćnika oštećenog naveo je da je član Narodne stranke, koja tada nije bila u koaliciji sa SNP-om.

Na glavnom pretresu (list spisa 116), svjedok Jovo Matijašević naveo je da on nema ništa lično protiv okrivljenog Šabanovića, te da to što okrivljeni pominje političke motive, da su to motivi okrivljenog, jer da je on, oštećeni, član SNP-a, da do ovog ne bi došlo.

Okrivljeni Šabanović je prigovorio ovakvom iskazu svjedoka Matijaševića i istakao da je raniji direktor, član DPS-a, Bošnjak, zabranio pristup Jovu Matijaševiću na filter stanicu. Istakao je da je imao korektno odnose sa Matijaševićem i da mu je on i lično čestitao.

Na ovo je svjedok Jovo Matijašević potvrdio da se kod Zorana Bošnjaka morao pismeno najaviti, i on i njegovi radnici kada su željeli tamo pristupiti, te da nije mogao samoinicijativno prilaziti na filter stanicu.

Nadalje, svjedok - oštećeni Jovo Matijašević je ponovo, na idućem glavnom pretresu (list spisa 392), naveo je kako smatra da je vidljivo kako ga je okrivljeni htio namjerno oštetiti, jer je on (oštećeni) član DPS-a, te da je to okrivljeni tvrdio gdje god je stigao, a da je njemu to prenosila Vukosava Obradović, koja mu je rekla da uđe u SNP i da će izvorište «Lovac» tada biti uključeno.

Saslušana na tu okolnost svjedok Vukosava Obradović (list spisa 453) navela je da na tako direktan i neumjšan način nije nikada pričala sa Jovom Matijaševićem, niti mu prenosila nešto što bi rekao okrivljeni, ali je dodala i to da je „cijeli grad je pričao o tome što me vi sada pitate“, očigledno aludirajući na nespornu okolnost da se 2000. godine promijenila opštinska većina i politička volja opštine u kojoj većinu od tada čine odbornici SNP -a, umjesto DPS-a.

Dakle, okrivljeni i oštećeni saglasno navode da lično nemaju ništa jedan protiv drugog, a to što pripadaju različitim političkim strankama ne može predstavljati dokaz da kod okrivljenog postoji namjera da ga ošteti samo zato što se radi o pripadniku druge političke stranke, kraj svega što je navedeno i kraj nesporne činjenice da je i sa pripadnikom iste političke stranke, ranijim direktorom Bošnjak Zoranom, bilo problema i sa poštivanjem ugovora zaključenog sa „Igaloprometom“ i sa pristupom na filter stanicu Mojdež, te da i sam Zoran Bošnjak pominje štetu, koja bi nastala uslijed tog Ugovora.

Svjedok Zoran Bošnjak u svom iskazu naveo je da je bio direktor JP „VIK“ od 05.07.1999. godine do 01.08.2000. godine, da je već zatekao dug kojeg je JP „VIK“ imalo prema „Igaloprometu“ u visini od 170.000 DM, te da su to pokušali izmiriti, iako to nikada nije bilo zadovoljavajuće za drugu stranu. Objasnio je da je voda sa izvorišta „Lovac“ bila stalno uključena u sistem vodosnabdijevanja, bez obzira na to da li je bilo vode sa Plata ili ne, te da su čak imali situaciju kada se voda preko filtera prelijevala, jer sistem nije mogao primiti svu vodu, s obzirom da je u pojedinim slučajevima i dotok vode sa „Plata“ i dotok vode sa „Lovca“ bio veoma izdašan. Naveo je da na tu okolnost nije skrenuo pažnju „Igaloprometu“, jer da po postojećem Ugovoru nije imao tu mogućnost. Odgovarajući na pitanje okrivljenog može li se smatrati da je zbog tog prelijevanja vode Ugovor bio štetan po Vodovod, svjedok Bošnjak odgovorio je da se zbog tog prelijevanja vode desila šteta, ali da je intencija Opštine bila da što više vode ide sa lokalnih izvorišta, a što manje sa „Plata“. Dodao je da je sa Konavoskim komunalnim preduzećem potpisao Ugovor o isporuci vode, te da je cijena te vode bila 50,000 DM mjesečno.

Stranke nisu imale primjedbi na iskaz svjedoka Bošnjak Zorana, pa kako je dat uvjerljivo i nije u suprotnosti niti sa ostalim provedenim dokazima, sud ga je u cijelosti prihvatio.

Uvidom u dopis kojeg je Zoran Bošnjak kao v.d. direktor JP „VIK“ pisao 15.06.2000.godine tadašnjem predsjedniku Opštine Draganu Jankoviću (listovi spisa 581 i 582), utvrđeno je da se tim dopisom on obraća predsjedniku Opštine, zbog problema sa rješavanjem duga „Igaloprometu“, da pominje specifikaciju ispostavljenih računa „Igaloprometa“ u ukupnom iznosu od 436.063,22 DEM i da je od uključanja tog izvorišta plaćeno „Igaloprometu“ 138.154,21 DEM, te ističe da je u decembru 1999. godine na filterskoj stanici **dolazilo do prelijevanja „viška“ vode**, koju filteri nisu mogli obraditi zbog velike količine vode sa „Plata“ (300 lit/sec vode) i „Lovca“ (koji je tada davao od 244 do 150 lit/sec vode). Takođe, u tom dopisu navodi da su analize pokazale kako je izdašnost izvorišta „Lovac“ izuzetna u periodu od decembra do maja, **dok je u ljetnjem periodu skoro zanemarljiva za njihov sistem, ispod 9 lit/sec**. Istakao je da nije u mogućnosti pokriti zaostali dug „Igaloprometu“ avaloranim mjenicama, jer bi u tom slučaju doveo u **beznačajnu situaciju poslovanje JP-a**. Dodao je da se Skupštini Opštine i svakom odborniku pojedinačno obratio 13.09.1999. godine i napravio presjek dugovanja JP-a, koji je tada iznosio 1 milion DEM, a u toj strukturi dugovanje prema Konavosko-komunalnom društvu je iznosilo svega 38.452,85 DEM.

Neprihvatljiva je primjedba tužioca da je JP „VIK“ bilo u teškoćama zbog Plata i neplaćenih računa „Elektrodistribuciji“, jer je **iz suštine ovog dopisa vidljivo da se skoro čitav sadržaj dopisa odnosi na dug „Igaloprometu“ i problemu sa prelijevanjem viška vode**, a tek uzgred se spominje manji dug prema Konavosko-komunalnom društvu i dugovi prema „Elektrodistribuciji“.

Takođe je neprihvatljiva primjedba punomoćnika oštećenog kako je okrivljeni isključio vodu sa „Lovca“ zbog namjere da „Igaloprometu“ napravi štetu ističući da mu nije palo na pamet da isključi dotok vode sa Plata. Naime, nesporno je da je izvorište „Lovac“ **samo dodatni izvor snabdijevanja vodom**, dok se osnovno snabdijevanje grada vrši preko Plata, a takođe je nesporno da je sa Konavoskim komunalnim društvom zaključen Ugovor o paušalnom mjesečnom plaćanju neograničenih količina vode, što nije slučaj sa Ugovorom koji je zaključen sa „Igaloprometom“, pa stoga nije prihvatljiva ovakva primjedba punomoćnika oštećenog.

Dakle, kada se analizira iskaz oštećenog i dovede u vezu sa iskazom svjedoka Bošnjak Zorana i pomenutim dopisima Zorana Bošnjaka predsjedniku opštine, može se zaključiti da je i prije, u vrijeme dok je direktor JP „VIK“-a bio Zoran Bošnjak, **bilo problema sa plaćanjem isporučene vode sa izvorišta „Lovac“, odnosno sa poštivanjem Ugovora i da je zbog takvog ugovora nastupila šteta za JP VIK**, što sve ukazuje da se ne može smatrati da je razlog nepoštivanja ugovora lična netrpeljivost, a niti politička, već **uvjerenje da je ugovor zapravo štetan po JP VIK**, pa to u suštini predstavlja opravdan razlog neuključenja izvorišta „Lovac“.

Ovakav iskaz svjedoka Bošnjak Zorana nije u suprotnosti niti sa iskazom svjedoka Velaš Milorada, koji je objasnio da je filter stanica u Mojdežu rađena tako da ne može primiti tolike količine vode, jer je njena propusna moć 1.500 kubika na sat, što znači da ne može primiti preko 416,6 sekundnih litara vode. Naveo je da je on o tome vodio evidenciju i utvrdio da je u periodu **od 15.04.1999. godine do 01.07.2001. godine tih količina vode bilo više od potrebnih**, a 161 dan su te količine vode bile manje od onih koje maksimalno mogu da prođu, a to je u periodu kada je izdašnost „Lovca“ manja od 42 l/s. Objasnio je da ispod te količine od 42 l/s nije tačan opseg mjere, i to zbog toga jer je opseg mjerenja od 42 l/s do 833 l/s. Naveo je da mu nije poznato da li je, vezano uz te odredbe Ugovora bilo razgovora sa „Igaloprometom“, ali da mu je poznato kako je **direktor „Igaloprometa“ preko svog radnika smanjivao dotok vode**.

Oštećeni je uopšteno prigovorio iskazu svjedoka Velaša, navodeći da je funkcioner JP „VIK“-a, ali ovom dijelu njegovog iskaza nije konkretno prigovorio, već su se njegove primjedbe odnosile na druge konkretne okolnosti u njegovom iskazu.

Nadalje, osim ovoga, svjedok Velaš Milorad u svom iskazu naveo je da se dobro sjeća dana 01.01.2002. godine kada je bila sahrana mještaninu Porobiću, te da je tada bio vrlo velik pritisak vode iz „Potkopa“, što je značilo da voda ističe iz tunela kroz jednu cijev, pa da je on na osnovu te činjenice novinarima dao izjavu dana 23.01.2002. godine i rekao da je najveća katastrofa za selo Mojdež što danas ima vode u „Lovcu“, a što je posljedica velikih pritisaka vode u „Potkopu“. Istakao je da je nakon toga imao neugodne reakcije od strane koncesionara Jova Matijaševića. Što se tiče samog ugovora sa „Igaloprometom“ da je u njemu navedeno kako je vodovod dužan da primi svu vodu koju koncesionar može isporučiti, s time da to ne može biti veće od potrebnih količina za normalno snabdijevanje. Odgovarajući na pitanje punomoćnika oštećenog naveo je da nije bio u direktnoj vezi, a niti direktni učesnik eksperimenta 2001. godine i objasnio da je sve učesnike tih radova plaćao „Igalopromet“, što znači da obični radnici kao što je on, nisu imali mogućnost odlučivanja.

Oštećeni je prigovorio iskazu ovog svjedoka navodeći da je pristrasan kao funkcioner JP „VIK“-a, te da se protiv njega vodi krivični postupak po privatnoj tužbi „Igaloprometa“ zbog narušavanja poslovnog ugleda, a u suštini zbog klevete. Konkretna

primjedba na iskaz ovog svjedoka bila je ta da je on bio član Odbora za vodu sela Mojdež i jedan od inicijatora izvođenja eksperimenta, pa da je neprihvatljivo kada kaže da nije učestvovao u eksperimentu.

Sud nije prihvatio primjedbe oštećenog na iskaz Velaš Milorada, jer njegov iskaz u bitnim okolnostima nije u suprotnosti sa iskazom svjedoka Bošnjak Zorana, a niti u ovom dijelu protivriječi ostalim dokazima, pa sama okolnost što je svjedok zaposlen u JP „VIK“ nije razlog da se u cijelosti obezvrijedi i ne prihvati njegov iskaz.

Prihvatljivi su navodi okrivljenog o štetnosti Ugovora sa „Igaloprometom“ zbog toga što se trebala primati i plaćati voda koja ne treba u zimskom periodu, jer kada se iskazi svjedoka Zorana Bošnjaka i Velaš Milorada uporede sa odredbama Ugovora može se zaključiti da je **odredba čl. 4. navedenog Ugovora**, koja se pominje u činjeničnom opisu optužnice, a koja obavezuje JP VIK da primi **svu vodu iz izvorišta „Lovca“, u suštini štetna**, jer prema toj odredbi JP VIK mora primati i plaćati vodu koja im i ne treba, dakle, i u situaciji kada ima dovoljno vode sa Plata. Takođe je očigledno da je ta odredba u suprotnosti sa citiranim odredbom čl. 9. istog Ugovora u kojoj se navodi da **obim isporuke vode ne može biti veći od potrebnih količina vode za uredno snabdijevanje vodom Opštine Herceg Novi**.

Nadalje, iz citiranog dopisa Zorana Bošnjaka proizilazi da on potvrđuje navode okrivljenog da je izdašnost „Lovca“ u ljetnjem periodu skoro zanemarljiva za njihov sistem, ispod 9 lit/sec, a tada je najpotrebnija. Potvrđeni su i navodi okrivljenog o prelijevanju voda u zimskom periodu, a i tu vodu treba palaćati. Takođe je vidljivo kako se i direktor Bošnjak žalio da bi plaćanje zaostalog duga „Igaloprometu“ avaliranim mjericama **dovelo u beznačajnu situaciju poslovanje JP-a**.

Takođe je uvidom u dopis «Igaloprometa» predsjedniku SO Herceg Novi i Upravnom odboru JP VIK od 17.10.2002. godine (list spisa 64-17), potvrđena je odbrana okrivljenog Šabanović Zorana da je «Igalopromet» predlagao da se promijene uslovi iz Ugovora, jer se pominje samo period od januara do aprila i od oktobra do decembra, a ne pominju se maj, juni, juli, august i septembar.

U odnosu na navode otkrivenog da li su vode koje su se pojavile u izvorištu «Lovac» u novembru 2001. godine u njega dospjele iz izvorišta „Potkop“, sud je na osnovu nalaza vještaka, kao i na osnovu izvještaja Ministarstva privrede od 05.11.2001. godine, **nesporno utvrdio hidrauličku povezanost «Lovca» i «Potkopa», kao i to da je nakon izvršenog eksperimenta podizanjem vode u «Potkopu», ta voda otišla u «Lovac».**

Uvidom u izvještaj o praćenju eksperimenta koji izvodi „Igalopromet“ radi ispitivanja razloga gubitka vode iz izvorišta „Lovac“, Građevinskog fakulteta od 05.11.2001. godine (list spisa do 20 do 23 u istrazi, kao i 64-4), utvrđeno je kako je eksperimentom dokazano da postoji hidraulička povezanost između voda „Potkopa“ i kaptaze „Lovac“, s time da se mjesto povezanosti u samom „Potkopu“ ili slivu tim eksperimentom ne može utvrditi. Način da se to pouzdanije utvrdi je čišćenje „Potkopa“ na čitavoj dužini (do 1.62 metra) kao i izvođenje ponovnog eksperimenta na stacionaži 0+600 metara, gdje već postoji betonski čep.

Stranke nisu imale primjedbi na ovaj izvještaj, pa sud nije imao razloga da ga ne prihvati.

Vještak građevinske struke, dipl.ing. građevine Savo Hajduković je u predmetu R.270/01 (list spisa 24), naveo da vode koje su bile u „Lovcu“ sada protiču kroz „Potkop“-tunel, ali je odbrana je prigovorila zaključku ovog vještaka, navodeći da se ne radi o vještaku adekvatne struke, jer bi taj zaključak trebao dati vještak hidrogeološke struke.

Sud je prihvatio takvu primjedbju, pa je zbog toga i određeno provođenje novog vještačenja po vještacima odgovarajuće struke, i to u sastavu prof.dr. Staniša Ivanović dipl.ing. geologije, dr.Vasilije Radulović dipl.ing.geologije i Tihomir Mračević dipl.ing.građevine. To je ujedno isti sastav vještaka koji su određeni od strane Privrednog suda u Podgorici, nakon ukidanja prvostepene odluke od strane Apelacionog suda.

Naime, iz saglasnih navoda stranaka i uvidom u odluku Apelacionog suda CG broj Pž.139/06 od 18.12.2007. godine, proizilazi da je «Igalopromet» Privrednom sudu u Podgorici tužio Opštinu Herceg Novi i JP VIK radi naknade štete, a da je u tom predmetu drugotuženi podnio protivtužbeni zahtjev da se utvrdi ništavost ugovora o isporuci vode sa izvorišta «Potkučje» i «Lovac», te da je presudom Privrednog suda u Podgorici br.P.595/02 od 17.10.2005. godine JP «VIK» bio obavezan da isplati «Igaloprometu» tražene iznose sa zakonskim zateznim kamatama na ime naknade štete za period od 04.01.2002. godine do 14.07.2004. godine.

Ova presuda je ukinuta presudom Apelacionog suda CG, tako da nije još pravnosnažno završen predmet po tužbi «Igaloprometa» radi naknade štete.

U ukidnom rješenju Apelacionog suda navodi se da nije dovoljno razjašnjeno iz kojih izvorišta potiče predmetna voda, te da nije razjašnjena hidraulička veza i prelivanje izvorišta «Lovac» u izvorište «Potkop», odnosno veza između otvaranja vodnih vrata u tunelu «Potkop» i protoka voda sa predmetnih izvorišta.

U svom pismenom nalazu i mišljenju vještaci su naveli da postoji hidraulička povezanost voda „Potkopa“ i „Lovca“, što je dokazano preko rezultata eksperimenta, preko definisanih hidrogeoloških odnosa u slivu „Potkopa“ i „Lovca“, te uporedne analize kapaciteta „Lovca“ i stanja u „Potkopu“ u pojedinim fazama vremena. Navodeno je da „Potkop“ nikada nije bilo prirodno izvorište pitke vode, već podzemni istražni objekat izveden u cilju zahvatanja dubljih voda karstnog zaleđa, te da se voda u „Potkopu“ pojavljivala u kišnom periodu iz udaljenog karstnog zaleđa u zoni stacionaže preko 1.000

metara, dok je u sušnom periodu najvećim dijelom „Potkop“ bio bez vode ili je predhranjivan slabim procjeđujućim vodama iz sedimenata bliža i zaglinjenih breča (stacionaža 180-320 metara).

Vještak Staniša Ivanović odgovarajući na pitanje zašto je izvorište „Lovac“ opet oživjelo nakon postavljanja pregrade na koti od 170 metara, objasnio je da i „Lovac“ i „Potkop“ imaju isti sliv, te da se taj sliv nalazi u njihovom zaleđu i čine ga breče, koje su vodopropusne i u kojima se akumulira tzv. izdan-podzemna voda koja puni breče kao susede. Objasnio je da se taj izdan nalazi na višoj koti, nego što su kote „Lovca“ i „Potkopa“, a pri tome je naglasio da „Lovac“ ima višu kotu koja, iznosi 237 metara, a ulaz u „Potkop“ ima nižu kotu, koja iznosi 224 metra. U periodu velikih voda, voda iz izdani na višoj visini puni izvorište „Lovac“ i „Potkop“, tako da u tom periodu postoje vode i na „Lovcu“ i u „Potkopu“ u količini koja je srazmjerna atmosferskim padavinama. Kada se dolazi u fazu smanjivanja vodostaja normalno je da će voda više gravitirati „Potkopu“ a manje „Lovcu“, jer je „Potkop“ na nižoj koti. Sa produženjem sušnog perioda, sve manje vode dotiče na „Lovac“, a sve više na „Potkop“, tako da poslije određenog vremena „Lovac“ u potpunosti gubi vodu. Naveo je da je **eksperiment, što se tiče pregrade na stacionaži od 170 metara pokazao da se u određenim uslovima voda izdiže iznad pregrade.** Dodao je da je pregrada koja je napravljena i koja nije prirodna, samo pokazala da je **moгуć doticaj vode iz „Potkopa“ prema „Lovcu“ u vještačkim uslovima, a ne i u prirodnim.**

Obrana je prigovorila iskazu vještaka, ističući da nije utvrđeno ko je i zašto zatvorio vodna vrata na stacionaži od +170 metara, te da je vještak pokušao da minimalizira mogućnost da je i nakon eksperimenta moglo doći do usmjeravanja voda iz „Potkopa“ u „Lovac“, što da sve ukazuje na njegovu pristranost.

Svjedok Velaš Milorad je u svom iskazu (list spisa 169) naveo da su se vode iz „Potkopa“ prisilno usmjerile u „Lovac“ zatvaranjem čepa na koti od 170 metara, te da je on dana 17.02.2002. godine sa svojim sinom samoinicijativno ušao u „Potkop“ kada je nivo voda dozvoljavao da se tamo može ući da vidi stanje čepa, jer je pretpostavio do čega može doći. Naveo je da kroz tri cijevi nije uopšte izlazila voda i da su bile van funkcije, jer su bile začepljene nanosom. Objasnio je da je voda jedino isticala kroz jedan mali otvor na postojećim vratima, veličine 50x50 cm. O tome da je napisao pismo i obavijestio sve nadležne institucije, očekujući da će nešto preduzeti i predviđajući kakva katastrofa prijeti selu Mojdež, misleći na klizište, no da na to niko nije reagovao.

Oštećeni je prigovorio ovakvom iskazu svjedoka Velaša navodeći da ovo nije od značaja za odgovornost okrivljenog, jer nije sporno da je u to vrijeme bilo vode u „Lovcu“, na što je odbrana isticala da je iskaz bitan, jer da okrivljeni nije mogao plaćati svoju vodu drugom preduzeću.

Međutim, iskaz svjedoka Velaša od značaja je upravo zbog okolnosti podizanja voda iz „Potkopa“ u „Lovac“ i nakon eksperimenta, odnosno kada ne postoje više tzv. vještački uslovi.

Iz izvještaja o analizi vode i iskaza svjedokinje Biljane Marković proizilazi da hemijski sastav vode u „Lovcu“ nije isti prije i poslije presušenja.

Naime, svjedok Marković Biljana je navela da je hemijska analiza vode bitna zato što se na osnovu te analize može utvrditi porijeklo vode, odnosno sa kojeg je izvorišta. Objasnila je da poslije eksperimenta sastav vode sa „Lovca“ nije isti kao što je bio sastav prije eksperimenta, što je dokazano analizom koja je vršena 18.10.2001. godine, i uporedbom te analize sa ranijom analizom od 07.05.1997. godine.

Na osnovu svega navedenog sud nije mogao sa sigurnošću zaključiti da li je sva voda koja je prethodno bila u „Lovcu“ otišla u Potkop, a nesporno je da su vode koje su se u „Lovac“ vratile nakon presušenja, vode koje su tu, nakon eksperimenta, došle iz „Potkopa“.

Sve ovo daje okrivljenom osnovani razlog da vjeruje u svoje tvrdnje kako su vode koje su se u novembru 2001.godine pojavile u „Lovcu“ u njega došle iz „Potkopa“, a utvrđeno je da je to bila i argumentacija UO JP „VIK, a kasnije i odbornika “SO H.Novi.

Nadalje, u odnosu na tvrdnje okrivljenog o kvalitetu vode sa izvorišta „Lovac“, u spisu postoji mišljenje vještaka Ane Mišurović (list spisa 64-15) od 31.10.2001. godine koje je dato u predmetu R.270/01, a u kojem se navodi da se poređenjem dobijenih rezultata sa sva tri izvorišta uočava da se radi o vodama približno istog hemijskog sastava, što ukazuje na vjerovatno isto slivno područje, odnosno da su rezultati analiza i poređenja parametara praktično identični kod izvorišta „Lovac“ i „Potkop“ i razlikuju se od izvorišta „Potkuće“, mada ne drastično. U mišljenju je ukazala da sadržaj molibdena u sva tri uzorka prelazi propisanu normu o kvalitetu vode za piće, koja iznosi 0,07 mg/l, i naglasila da voda iz izvorišta „Lovac“ sadrži povećanu koncentraciju anjonskih deterdženata, koji vjerovatno prodiru u izvorište iz naselja u neposrednoj okolini izvorišta.

Na osnovu nalaza i mišljenja vještaka Ane Mišurović, spec.toks.hemije (list spisa 376), koja je vršila vještačenje mikrobioloških nalaza vode izvorišta „Lovac“, utvrđeno je da su tokom 2001. godine urađena četiri uzorka vode, koja su sva bila bakteriološki neispravna, što je i za očekivati, jer se voda ne hlorige. Jedino je na nalazu od 06.06.2001. godine naznačeno da je voda uzeta sa česme Mojdež, dok se na svim ostalim navodi da se radi o sirovoj vodi iz kaptaže bez preciznog određenja lokacije. Tokom 2002. godine u periodu od marta do decembra uzeto je samo tri uzorka vode od kojih su dva bila ispravna, a jedan uzorak neispravan. Navedeno je da se iz rezultata ne može vidjeti je li voda hlorigana ili ne, ali je sigurno da je broj kontrola u toku godine apsolutno nedovoljan. Na osnovu svih podataka navedeno je da je od 13 kontrola higijenske ispravnosti vode osam uzoraka bilo bakteriološki neispravno, a pet uzoraka ispravno, iako se voda nije hlorigala. Zaključak je da sve to potvrđuje da se, **uz obaveznu dezinfekciju vode**, ona mogla koristiti za piće i snabdijevanje građana.

Prilikom usmenog saslušanja (list spisa 466) objasnila je da je dozvoljen limit za prisustvo deterdženta 0,05 mg/l. Navela je sa se iz jednog nalaza od 15.12.2001. godine vidi da je prisustvo deterdženta bilo manje od tog limita. Što se tiče sadržaja molibdena i deterdženata u oktobru 2001. godine, koji je prelazio propisanu normu, navela je da je voda bila zamućena i da ju je trebalo pročistiti. Istakla je da se prisustvo deterdženata i teških metala **ne može riješiti hloriganjem**, već izbistravanjem, a pod tim se podrazumijeva normalni proticaj vode. Objasnila je da postoji kontrola A, koja je rutinska kontrola i obuhvata najosnovnije parametre, zatim kontrola B, koja se radi dvaput godišnje i važi za kaptirane izvore i kontrola obima C, za nove vodozahjeve, koja obuhvata 5 tabela, odnosno analizu na prisustvo teških metala, radioaktivnosti, pesticida i organohalogenih jedinjenja, a da u decembru 2001. godine ta analiza pod C nije urađena, zbog toga što se ta analiza radi prije kaptaže, već je samo urađena ova pod B. Navela je da bi bilo bolje da je urađena i analiza pod C, ali da ona nije obavezna.

Stranke nisu imale primjedbi na nalaz vještaka Ane Mišurović, pa ga je sud prihvatio kao jasnog i argumentovanog.

Na osnovu iskaza Ivanović Nikolić Ljubice iz Instituta za javno zdravlje Podgorica utvrđeno je da oni izlaze na teren na zahtjev stranke i nalaze dostavljaju stranci koja ih plaća. U odnosu na period iz 2001. godine, navela je da je izlazila ekopa, te da su svi nalazi izvršeni sa potpunom tačnošću i istinito, a što se tiče lokacije, da izlaze na lokaciju koju stranka naznači. Objasnila je da je iz njihovih izvještaja vidljivo kako je vršena analiza sirove vode iz kaptaže sa izvorišta «Lovac», a kada se kaže kaptaža da se misti na cjelokupno izvorište, gdje je napravljena izvjesna zaštita. Ukoliko se ide u brdo, gdje nema te zaštite, onda se napiše da je to otvoreno izvorište, a ne kaptaža. Svjedokinja je navela da oni rade analize deterdženata i molibdena.

Obrana je primjetila da je iskaz ove svjedokinje u suprotnosti sa iskazom vještaka Ane Mišurović, međutim sud nije prihvatio takvu primjedbu odbrane, jer je vještak Ana Mišurović izričito navela da nigdje nije rekla kako Institut za javno zdravlje ne radi tu analizu, već da je samo navela kako oni to u kasnijim slučajevima nisu radili, u onom paralelnom uzorku kada su svi uzimali uzorke.

Kada se ovakav nalaz vještaka Ane Mišurović dovede u vezu sa odbranom okrivljenog, u suštini je potvrđeno da je u oktobru 2001. godine u vodi sa izvorišta «Lovac» bilo prisustvo deterdženata, a da u decembru 2001. godine nije urađena analiza C, kojom bi se detaljnije provjerio sastav vode, jer ta analiza nije obavezna, iako bi bilo bolje da je urađena. Dakle, iako je pomenuti nalaz bez uticaja na namjeru i svijest okrivljenog, jer on ima osnovanog razloga da vjeruje kako je sastav vode i nakon tog perioda loš. Nadalje, iz iskaza vještaka proizilazi da se ta voda mora obavezno hlorisati, odnosno dezinfikovati.

U činjeničnom opisu optužnice istaknut je period od 21. maja od početka juna 2002. godina, kada nije bilo dotoka vode iz sistema Plat, a JP «VIK» je vršio remont sva četiri filtera, te je naglašeno da su tada građani za tih devet dana pretrpili štetu, jer u vrijeme restrikcija nije bilo uključeno izvorište „Lovac“, iako ga se moglo uključiti, već su vode «Lovca» prolijevano.

Iz spisa proizilazi da je tada na lice mjesta izišla Komisija Ministarstva za poljoprivredu, šumarstvo i vodoprivredu da utvrdi postoji li tehnička mogućnost da se vode sa izvorišta „Lovac“ uključe u vodovodni sistem Herceg Novog.

Uvidom u zapisnik Komisije od 27.05.2002. godine (list spisa 64-1 u Kl.72/02) utvrđeno je da je rješenjem Ministra za poljoprivredu, šumarstvo i vodoprivredu formirana komisija čiji je zadatak bio da utvrdi postoji li tehnička mogućnost da se vode sa izvorišta „Lovac“ upuste u vodovodni sistem Herceg Novog, te da je ta komisija u punom sastavu obišla dana 27.05.2002. godine filtersku stanicu u Mojdežu, a tom obilasku prisustvovao je glavni Republički inspektor za vodoprivredu Nikola Spahić, dipl.ing građevine i direktor JP „VIK“-a Šabanović Zoran. U zapisniku je konstatovano da je direktor odbio zahtjev glavnog Republičkog inspektora da pregledu prisustvuje i direktor „Igaloprometa“ Jovo Matijašević. Komisija je konstatovala da ne bi trebalo zaobići izvorište „Lovac“ i njegovo uvođenje u vodovodni sistem Herceg Novog, obzirom na njegovu izdašnost, koja se kreće od 40 do 50 l/s, a kojima je moguće obezbijediti kvalitetno snabdijevanje 10 do 15 hiljada stanovnika. Po ocijeni komisije, uz maksimalno zalaganje svih zainteresovanih i obezbjeđenje potrebnog vodovodnog materijala, uvođenje voda „Lovca“ u vodovodni sistem Herceg Novog moguće je izvesti u roku od 3 do 5 dana. Komisija je takođe mišljenja da je remont filterskog postrojenja trebalo vršiti fazno, odnosno dva po dva filtera, tako da se ne isključuje filtersko postrojenje u potpunosti, a onda bi bilo moguće uključivanje „Lovca“ u vodovodni sistem Herceg Novog.

O tome da li se moglo odlučiti da se radi remont sva četiri filtera ili nijednog, odnosno da li se remont mogao vršiti fazno, dva po dva filtera, izjašnjavali su se i svjedoci Rostović Mladen, Marković Biljana, Vlatković Dragan i Đuro Četković.

Svjedok Biljana Marković saslušana na tu okolnost (list spisa od 167 do 169) navela je da su u to vrijeme trebali pristupiti sanaciji filtera prema odluci UO, jer su filteri bili u lošem stanju, pa je do samoispiranja filtera dolazilo vrlo često i rastur vode je bio dosta veliki u toku dana. Objasnila je da su pokušali parcijalno isključenje filtera, međutim da zbog nefunkcionisanja ventila to nije bilo moguće, te da su morali prvo pristupiti zamjeni i reparaciji četiri ventila na četiri filtera. Upravo u tom intervalu dok je bila zatvorena voda sa Plata da je izvršena reparacija dva ventila i zamjena dva ventila sa novim

ventilima. Objasnila je da se remont ne bi mogao vršiti da nije bila isključena voda sa Plata, jer se remont upravo i vrši jednom godišnje kada je restrikcija, a tada, kada je zatvorena voda sa Plata radi se i remont Hidroelektrane Trebišnjica. Odgovorila je da je odluka UO da se vrši remont donijeta u proljeće 2002. godine pred zatvaranje vode sa Plata. Odgovarajući na pitanje tužioca da li postoje normativi koliko se često mora vršiti remont filtera i u kom periodu, svjedokinja je odgovorila da nema nekih određenih normativa, već se to po potrebi odlučuje kada je zamućena voda, dakle, to zavisi od kvaliteta vode. Istakla je kako je u ratnim godinama voda bila posebno lošeg kvaliteta, jer je češće bila zatvarana, odnosno prekidan je dotok vode, pa je dolazilo do pokretanja raznog taloga u cjevovodu. Na pitanje o tome da li je bio određen rok do kada će se vršiti remont filtera, odgovorila je da je to trebalo završiti samo u vrijeme dok nema dotoka vode sa Plata. Odgovarajući na pitanje da li je uzeto u obzir šta će biti sa vodom iz «Lovca» za vrijeme dok se vrši remont filtera odgovorila je da ta voda nije ni išla u sistem i da je problematika «Lovca» komplikovana. Istakla je kako je prekinut dotok vode sa «Lovca» još u junu 2001. godine i da je vršen eksperiment u «Potkopu» da se ispita da li su vode «Lovca» ušle u «Potkop». Istakla je da je od prvog dana ukazivala sa kolegom Miljanovićem da su to pogrešne metode, jer kada se podigao pritisak u samom Potkopu i kada se voda pojavila u «Lovcu» i drugim izvoristima da to nikako ne može da bude dokaz kako je prethodno voda iz «Lovca» ušla u «Potkop». Odgovorila je i da se voda «Lovca» nije mogla pustiti građanima bez prethodnog filtriranja i hlorisanja, a ukoliko je dotok te vode manji od 100 l/s da je automatsko hlorisanje van funkcije. Istakla je da ona, kao tehnički direktor nije mogla dati saglasnost da se nehlorisana voda pusti u grad i da se rade neki «baj-pasevi» za direktno uključenje te vode u cjevovod. Odgovarajući na pitanje kada je utvrđena neispravnost ventila objasnila je da se to utvrdilo nakon što je već donijeta odluka o remontu filtera, te da je reparacija i zamjena ventila veoma komplikovana, jer su to cjevovodi velikih profila. Navela je da je njima tehnolog iz Sarajeva koji je autor tih filtera došao da objasni šta treba uraditi, odnosno da ih informiše kako funkcionišu filteri, jer niko od njih nije znao kako funkcionišu. Odgovorila je da nije vidjela Zapisnik Komisije Ministarstva i da ne zna šta je ta komisija utvrdila, te da je ona članove komisije upoznavala sa objektom i funkcionisanjem filter stanice, te da ih je upozнала sa činjenicom da ne postoji mogućnost hlorisanja vode ako je protok manji od 100 lit/sek. Navela je i da je voda sa Plata bila zatvorena 1999. i 2000. godine, te da tih godina nije vršen remont filtera i da je voda sa «Lovca» tada bila uključena u sistem vodosnabdijevanja Herceg Novog. Odgovarajući na pitanje, izričito je navela da se nije mogao vršiti remont odvojeno dva po dva filtera, jer su ventili bili u kvaru.

Punomoćnik oštećenog je prigovorio ovakvom iskazu svjedokinje navodeći da je u suprotnosti sa nalazom komisije, a oštećeni je istakao da je od radnika Vodovoda, čija imena ne može da kaže, saznao da niti jedan novi ventil nije kupljen.

Na ovo je svjedokinja odgovorila da sigurno zna kako su dva ventila ugrađena, ali da se ne može izjasniti jesu li oni bili na lageru ili su kupljeni. Objasnila je da je šef nabavne službe htio poručiti nove ventile i da su došli pogrešni ventili manjeg promjera, pa je to vraćeno, a nakon toga da su došli isporučiooci i da su nabavljena dva ventila.

Svjedok Vlatković Dragan u svom iskazu (list spisa 396) u odnosu na remont filtera naveo je da je u to vrijeme bio rukovodilac pogona za proizvodnju i distribuciju vode, te da se pojavio problem korozivne zaštite i trebalo je popraviti filtersko dno, jer je ono propuštalo pijesak, koji se miješao sa čistom vodom. Naveo je da su Planom i programom rada za tu godinu predvidjeli zamjenu ventila. Odgovorio je da su svi ventili zamjenjeni, s time što su kupljena dva nova, a dva su reparirana.

Takođe je svjedok Vlatković naveo kako nije bilo tehnički isplativo da se remont radi u dvije etape, jer je to mnogo skuplje, te da se u situaciji kada nema vode sa Plata stanovništvo snabdijeva vodom sa Opačice. Objasnio je da je teško izvesti da u sistem zajedno idu i vode sa Opačice i vode sa «Lovca», jer su ta dva izvorišta sa suprotnih strana, a sistem nije napravljen tako da voda dolazi sa dvije strane.

Nakon što mu je predložen zapisnik Komisije od 27.05.2002. godine naveo je da je ta komisija dala jedno tehničko rješenje, i to teoretsko, a da bi se to izvelo, kako je bilo potrebno vršiti probijanje zida, odnosno dodatni građevinski zahvat za kojeg nisu imali tehničko rješenje, niti znali da li mogu odmah bušiti bazen čiste vode. Odgovarajući na pitanje naveo je da komisija nije dala konkretno tehničko rješenje kako da se voda sa «Lovca» pusti za vrijeme od 3 do 5 dana, već da su to samo tako teoretski napisali.

Na tu okolnost izjašnjavao se i svjedok Đuro Četković, koji je u svom iskazu naveo kako je izlazio na lice mjesta da vidi ima li vode u izvorištu «Lovac» u maju 2002. godine kada Plat obično vrši remont. Naveo je da je tada vidio da ima vode i da nije uključena, pa da je poslije sazvao sastanak i da je jedno lice sa strane, po imenu Radojičić reklo da je nemoguće priključiti vodu sa «Lovca», jer da bi trebalo dugo vremena da se to tehnički izvede, a do tada bi već došla voda Plata i remontovani filteri. Istakao je da je bilo nekih u Vodovodu koji su tvrdili da se voda u iz «Lovca» može priključiti, ali uz dodatne investicije, a to je značilo da se preko malog «bajpasa» može pustiti na hlorisanje, što je da je bio i njegov prijedlog. Odgovarajući na pitanje koliko je izlazilo vode sa «Lovca» u momentu kada je vršen remont filtera, odgovorio je da je bilo vode od 35 do 40 l/s.

Svjedok Rostović Mladen naveo je da se moglo odlučiti da se radi remont sva četiri filtera ili nijednog, a odgovarajući na pitanje oštećenog da li je tehnički moguće vršiti remont samo dva filtera, svjedok je naveo da je već dao odgovor na to pitanje i da mu je oštećeni Matijašević obećao pred inspektorima CB Herceg Novi da mu više neće prijetiti, ali da osjeća kako se to sada ponavlja. Nadalje, na pitanje u kakvim je odnosima sa okrivljenim odgovorio je da sa njim ne razgovara skoro godinu dana zbog privatnog sukoba.

Dakle, kada se iskazi svjedoka Rostović Mladena, Marković Biljane, Vlatković Dragana i Četković Đura dovedu u vezu sa pomenutim zapisnikom Komisije, jasno je da je Komisija dala jedno teoretsko rješenje, koje je realno - tehnički zahtijevalo vremena za realizaciju. Komisija je izišla na teren 27.5., u zapisniku se pominje rok od 5 dana, a početkom juna je došla voda sa Plata, pa je jasno bi u tom vremenu već bilo izvršeno remontovanja svih filtera. Osim toga, odluka da se vrši remont bila je predviđena Planom i programom preduzeća, o tome postoji odluka UO, pa se na osnovu toga može zaključiti da takva odluka nije bila rezultat samovolje direktora.

Neprihvatljiva je primjedba tužioca da okolnost što je okrivljeni tog dana kada je izlazila Komisija zabranio pristup Jovu Matijaševiću na filtersku stanicu u Mojdežu, ukazuje na ličnu netrpeljivost okrivljenog prema oštećenom, jer je okrivljeni objasnio šta je prethodilo toj zabrani, a to je okolnost da je prethodno Jovo Matijašević doveo na to mjesto kamere „Skaj Sat“ televizije i na taj način zloupotrijebio to pravo pristupa, a već je pomenuto kakav je odnos prema tom pristupu oštećenog na filtersku stanicu imao i prethodni direktor Zoran Bošnjak.

Nadalje, uvidom u zapisnik sa vanredne sjednice SO H.Novi od 03.06.2002. godine (list spisa 91 u istrazi Ki.72/02), utvrđeno je da je ova sjednica sazvana na zahtjev trećine odbornika DPS-a, te da su na dnevnom redu bili aktualni problemi u vodosnabdijevanju Opštine H.Novi i utvrđivanje odgovornosti za neadekvatnu iskorišćenost vodopotencijala Opštine Herceg Novi. Zaključci koje su predložili ti odbornici nisu usvojeni na Skupštini i njihovi stavovi nisu prihvaćeni većinom glasova odbornika. Pristupilo se pojedinačnom glasanju i nije prihvaćen stav da pored izvorišta „Opačica“ postoji još 40 do 50 l/s vode tehnički spremne da uđu u vodosistem, niti stav da ta količina po evropskim standardima može da opskrbi 10 do 15 hiljada ljudi, s obzirom na restriktivni režim, a niti je prihvaćen izvještaj inspekcije da se remont na filterskoj stanici mogao vršiti parcijalno. Takođe, većinom glasova nije prihvaćen predloženi zaključak da je nizom svojih postupaka i samovoljnim ponašanjem direktor JP

„VIK“ radio suprotno interesima građana i da nije pokazao spremnost da u datim okolnostima prevaziđe lične odnose i pronade kompromisno rješenje u cilju boljeg vodosnabdijevanja, pa shodno tome nije prihvaćena inicijativa za razrješenje dužnosti direktora JP „VIK“-a Zorana Šabanovića. Na kraju Skupština većinom glasova nije prihvatila stav da se hitno uključi izvorište „Lovca“ u vodovodni sistem Herceg Novog.

Osim toga, SO Herceg Novi je na svojoj vanrednoj sjednici od 24.02.2003. godine (list spisa 147), donijela odluku da se ne izvrši uključivanje izvorišta „Lovca“ u vodosistem Herceg Novog, odnosno **povućena je data saglasnost SO H.Novi na pomenuti ugovor, a tadašnji predsjednik SO H.Novi Đuro Četković u svom iskazu je naveo da je tako odlučeno zbog toga što je prihvaćena argumentacija da se zapravo radi o vodama iz „Potkopa“.**

Prema tome, s obzirom na ovakvu odluku SO Herceg Novi jasno je da pitanje poštivanja pomenutog Ugovora nije lična stvar okrivljenog i direktora preduzeća „Igalopromet“, jer je stavove okrivljenog podržala i opštinska većina, a prije toga i UO JP „VIK“, a povučena je i prethodno data saglasnost opštine na pomenuti Ugovor.

Kada bi se prihvatila odgovornost okrivljenog, odnosno to da okrivljeni postupa sa namjerom da ošteti „Igalopromet“ i građane H.Novog, to bi značilo da i svi članovi UO koji su tada glasali protiv uključjenja „Lovca“ u vodosistem Herceg Novog, a ujedno i svi odbornici SO H.Novi koji su tako glasali, postupaju sa takvom namjerom, što je neprihvatljivo, jer smisao tih odluka očigledno nije nanošenje štete njima, već uvjerenje da se štiti interes JP VIK.

Nadalje, uvidom u **zaključke SO Herceg Novi od 08.05.2003. godine** (list spisa 236 i 237) utvrđeno je da je na toj sjednici pod tačkom 1. donijet **zaključak da se obrati Vladi RCG sa zahtjevom za uzimanje aktivnog učesća u pregovorima sa opštinom Konavle u vezi isprouke vode iz vodosistema Plat, poravnanja neizmirenih obaveza prema istima, te hitnog puštanja vode u sistem Plat-Herceg Novi.** Pod tačkom 2. ovih zaključaka pominje se da su **vode Mojdeških izvorišta predmet spora između više privrednih subjekata, te da traže saglasnost Vlade RCG za uključenje tih izvorišta u sistem vodosnabdijevanja Herceg Novog, preko filterske stanice Mojdež bez naknade do konačnog rješenja spora.**

Svjedok Đuro Četković u svom iskazu naveo je da je SO Herceg Novi u maju 2003. godine donijela odluku da se uključi izvorište «Lovca», a kako je i dalje trebala da se nastavi sjednica SO, znao je kako će opozicija pitati zašto se nije uključila voda sa «Lovca», te se čak postavilo i pitanje opoziva direktora. Naveo je da je Šabanović kazao da će poštivati tu odluku i da je **prihvatio da uključi «Lovca», te da je nakon te odluke «Lovca» bio uključen.** Nekoliko dana nakon toga, da je usmeno obavješten od strane «Igaloprometa» da je njima stigao pismeni dopis Vodovoda da izvorište «Lovca» nema dovoljno količina vode i da će ih zbog toga isključiti, a da mu nije poznato da li je do isključenja i došlo, te da više nakon toga nije intervenisao kao predsjednik opštine vezano za tu situaciju.

Dakle, iz **zaključaka SO H.Novi od 08.05.2003. godine** i iz iskaza svjedoka Četković Đura proizilazi da je zbog prestanka dotoka vode sa Plata bilo **odlučeno da se uključi izvorište «Lovca» bez naknade, do konačnog rješenja spora.** Pri svemu ovome SO se više nije upuštala u suštinu samog Ugovora zaključenog sa «Igaloprometom», niti je ponovo dala saglasnost za taj Ugovor, koju je već jednom povukla, već je vidljivo da je ovo uključjenje bilo prouzrokovano prestankom dotoka osnovnog snabdijevanja vodom sa Plata i bez upuštanja u sam Ugovor.

Uvidom u **dopis JP «VIK» preduzeću «Igalopromet» od 12.05.2003. godine** (list spisa 244 i 556) utvrđeno je da se u ovom dopisu, kojeg je potpisao direktor Zoran Šabanović, navodi kako je **voda**

sa Plata puštena na filtersku stanicu Mojdež i da je dotok zadovoljavajući, pa ih obavještavaju da će vode «Potkopa» koje dolaze preko sistema «Lovca» biti isključene iz njihovog vodovodnog sistema dana 13.05.2003. godine u 10,00 časova, te se mole predstavnici «Igaloprometa» da budu prisutni isključenju i da zajedno sa predstavnicima JP «VIK» evidentiraju stanje brojača na mjeracu protoka, koji se nalazi na kraju cjevovoda «Lovca»-FS Mojdež.

Uvidom u dopis JP «VIK» preduzeću «Igalopromet» od 27.05.2003. godine utvrđeno je kako se u ovom dopisu navodi da u periodu od 29.05. do 17.06.2003. godine neće biti dotoka vode sa Plata na filter stanicu Mojdež, a da je dotok vode sa «Lovca» na filter stanicu Mojdež na dan 27.05.2003. godine iznosio 25 l/s. Navodi se da sistem za dezinfekciju vode na filter stanici Mojdež, obzirom na postojeće kapacitete, nije predviđen za tako male dotoke, te se pominje zapisnik Sužbe zdravstveno sanitarne inspekcije Herceg Novi od 09.05.2003. godine u kojem je konstatovano da se voda sa «Lovca» može pustiti u sistem vodosnabdijevanja pod ustovom da se dezinfikuje. U potpisu ovog dopisa su, osim direktora Zorana Šabanovića i Biljana Marković, Dragan Vlatković i Dražen Čeprić.

Uvidom u dopis JP «VIK» preduzeću «Igalopromet» od 28.05.2003. godine (list spisa i 511), koji je upućen i Vladi RCG, Ministarstvu zdravlja i Ministarstvu poljoprivrede, šumarstva i vodoprivrede utvrđeno je da direktor Zoran Šabanović obavještava kako je filterska stanica Mojdež izgrađena sa tehnologijom korišćenja vode za minimalne količine od 100 l/s, pa je nemoguće na njoj vršiti hlorisanje manjih količina vode, s obzirom da je dotok vode sa izvoritša «Potkušje» i «Lovca» iznosio 25 l/s.

Neprihvatljivo je mišljenje punomoćnika oštećenog u završnoj riječi da se iz ova dva dopisa vidi namjera oštećenja «Igaloprometa», kao i mišljenje punomoćnika oštećenog koji navodi da nema opravdanih razloga neuključenja «Lovca» u maju, s obzirom kako je predloženo da se samo pusti voda bez plaćanja, jer je jasno da je to neplaćanje samo privremeno do odluke Privrednog suda i da će se, u slučaju ostajanja Ugovora na snazi, sva primljena voda morati platiti.

Imenovana komisija vještaka, kojoj je zadatak bio da konkretno navede da li se mogu hlorisati male količine vode, s obzirom na konkretan sistem hlorisanja u filter stanici Mojdež, nije ni izlazila na lice mjesta da provjeri o kakvom se sistemu hlorisanja radi, pa sud nije mogao prihvatiti zaključak te komisije u odnosu na hlorisanje (uopšteno je navedeno da se bilo koja količina vode može hlorisati), već je odredio vještaka mehaničke struke da pregleda konkretnu dokumentaciju za upotrebu i održavanje hlorne stanice i izade na lice mjesta, pa je vještak Jovetić Braco izašao na lice mjesta i dostavio ovom sudu nalaz i mišljenje.

U svom nalazu vještak Jovetić Braco naveo je da se hlorisanje u hlornoj stanici ne vrši automatski, već ručno, te da je minimalni protok vode koja se hloriše pri ručnom podešavanju 3 do 4 lit/s, a pri automatskom podešavanju 10 lit/s. Prilikom usmenog saslušanja objasnio je da je to zaključio na osnovu odgovora proizvođača iz Beograda. Na pitanje kako se tehnički može hlorisati količina vode od 20 litara ručnim putem pri postojećim instalacijama, odgovorio je da se to može izvršiti direktnim spajanjem rotometra sa injektorom, kao što je prikazano u skici, koju je priložio. Naveo je da se na postojećem rotometru može puštati količina hlora ispod 100 grama na sat. Odgovarajući na pitanje da li je vidio rotometar i šta je pisalo na dnu rotometra, vještak je odgovorio da nije obratio pažnju šta piše na dnu rotometra, jer nije dobio konkretnu dokumentaciju.

Obrana je prigovorila ovakvom nalazu vještaka, navodeći da nije izvršio vještačenje po pravilima struke, jer nije elementarno bio u stanju da pročita koja je brojka na dnu rotometra.

Na okolnosti konkretnog načina hlorisanja izjašnjavali su se svjedoci Čeprić Dražen, Stanišić Đuro, Marković Biljana i Vlatković Dragan.

Svjedok Čeprić Dražen (list spisa 565), šef laboratorije u JP VIK, naveo je da je sistem izgrađen kao automatski i predviđen za veći dotok vode, ali s obzirom da analizator hlora nije u funkciji, da se količina hlora ručno podešava u zavisnosti od protoka vode i kvaliteta vode. Naveo je da je minimalna količina hlora koja se može ubrizgati 100 grama po satu, da je ta količina potrebna za hlorisanje 100 l/s vode, koja dolazi sa Plata, te da njihov sistem nije mogao ubrizgavati manju količinu hlora od 100 grama po satu, jer su tako baždareni njihovi rotometri, s obzirom da je minimum na cjevčici 100 grama a maksimum 2.000 grama.

Odgovarajući na pitanje da li se i u slučaju kada je dotok vode sa Plata minimalan može vršiti hlorisanje, svjedok je odgovorio da se kod vode sa Plata može ispravno vršiti hlorisanje i malih količina vode, preko faze predhlorisanja, tako da količina hlora bude zakonskih 0,5 mg po litru vode, jer iako se stavi prevelika količina hlora, filteri uklone taj višak, a postoji mogućnost uzorkovanja vode odmah poslije filtera. Kod vode sa «Lovca» to se ne može izvršiti, jer nema faze predhlorisanja, s obzirom da je voda sa «Lovca» priključena direktno u gornji bazen.

Oštećeni su se pozivali na situaciju iz maja 2003. godine, kada je voda «Lovca» ušla u sistem iako je protok bio 28 litara/s.

Odbrana je na ovakvu primjedbu istakla da je Opština donijela Odluku o uključenju «Lovca» na svoju odgovornost, bez hlorisanja.

Svjedok Stanišić Đuro (list spisa 566 i 567), koji je zaposlen u JP VIK na mjestu dispečera naveo je da je njegova uloga da tehnički osposobi da ima hlora, i on je naveo da je na rotometru navedena minimalna količina od 100 grama po satu, te da sve količine vode koje su navedene ipod toga su samo približne. Objasnio je da se uzorkovanje vode kod završnih hlorisanja vrši na cijevi pored filtera, koja ide za grad, a kada se vrši predhlorisanje da se uzorak vode uzima u zgradi filterske stanice na česmu, s time što je na toj cijevi za grad koja ide poslije filtera namoguće uzeti uzorak ako su manje količine vode od 300 l/s. Naveo je da se kod vode sa Plata može hlorisati i 10 litara, jer postoji predhlorisanje, što ne postoji kod «Lovca». Objasnio je da se pismeno ne evidentira u knjizi dežurstava kada voda sa «Lovca» ne ide u sistem, a kada u knjizi dežurstava piše da ima vode sa «Lovca», da je to samo stanje mjerača. Takođe je naveo da se može ispravno izvršiti hlorisanje kada zajedno idu vode sa «Lovca» i sa Plata preko sistema predhlorisanja, a tu okolnost potvrđuju i ostali saslušani svjedoci.

Punomoćnik oštećenog prigovorio je iskazu ovog svjedoka navodeći da je u suprotnosti sa iskazom prethodnog svjedoka Čeprić Dražena, ali sud nije prihvatio takve primjedbe, jer njihovi iskazi nisu međusobno u suprotnosti, a niti su u suprotnosti sa činjenicom da je na rotometru hlorinatora zaista 100 grama označeno kao minimalna količina.

Svjedokinja Marković Biljana u odnosu na tretman voda sa izvorišta „Lovac“ u svom iskazu je navela da je ta voda trebala prolaziti određeni tretman i da je nakon toga uključivana. Objasnila je da problema sa uključenjem tih voda nije bilo ako je dovoljna količina vode, a to je 100 l/s, s time što je važno i kakav je kvalitet vode, jer ako je zagađenija, treba više hlora. Odgovarajući na pitanje da li se hlorisala voda sa „Lovca“ kada je bilo te vode manje od 100 l/s, odgovorila je da joj je poznato samo to da je sa Plata znao biti nekada protok vode od 50 l/s, te da se za tu vodu vršilo predhlorisanje. Objasnila je da se kod vode sa „Lovca“ takvo predhlorisanje ne može izvršiti, jer voda sa „Lovca“ ulazi direktno u bazen sirove vode, gdje nema mogućnosti predhlorisanja, s obzirom da je injektor postavljen na dovodnu cijev vode sa Plata, a ne sa izvorišta „Lovac“. Navela je da se predhlorisanje vrši pomoću injektora, koji predstavlja posebnu sondu stavljenu u dovodni cjevovod i pri tome se doziranje hlora vrši u dispečerskoj sobi. Odgovorila je da nije moguće ručno hlorisati male količine vode, na primjer kada je voda sa

„Lovca“ 3 do 4 l/s i kada nema vode sa Plata, sa aparaturom koja se nalazi na filter stanici, jer se u tom slučaju ne bi aktivirala pumpa koja pokreće injektor. Da bi se to moglo izvesti, navela je da je potrebno nabaviti nove sonde i izmjeniti neke cjevčice u hlorinatoru, koje su detaljnije baždarene od postojećih. Istakla je da je sva aparatura na filterskoj stanici pravljena kako bi se primila voda sa Plata u količini od 600 l/s. U odnosu na situaciju iz maja 2003. godine kada je Opština donijela odluku da se uključi izvorište „Lovca“, da joj je Šabanović poslao poruku i da je ona odmah dala nalog da se izvrše pripreme za to uključenje, što se odnosi na ispiranje cjevovoda zbog dužeg nefunkcionisanja. Nakon što joj je predočen dopis Šabanovića „Igaloprometu“ od 12.05.2003. godine, navela je da nije konsultovana prije pisanja tog dopisa, jer je u to vrijeme imala zdravstvenih problema, ali da joj je poznato kako je došlo do isključenja „Lovca“ zbog toga što se smatralo da se radi o vodama „Potkopa“, koje su se podigle i ušle u izvorište „Lovca“. Navela je da kada zajedno idu vode sa „Lovca“ i Plata, dakle, kada se mješaju te vode i kada je njihova ukupna količina 100 l/s, da se tada može vršiti hlorisanje. Nakon što joj je predočen list knjige dežurstava u odnosu na dan 28.05.2003. godine (list spisa 209), gdje je navedena količina dotoka sa Plata od 330 do 360 l/s i sa „Lovca“ od 27 l/s, odgovorila je da treba prihvatiti to što piše u knjigama.

Punomoćnik oštećenog prigovorio je iskazu svjedokinje, navodeći da je pristrasna s obzirom da je i nakon odlaska u penziju ekonomski zavisna od JP «VIK», na što je svjedokinja odgovorila da je sebi obezbjedila egzistenciju radeći projekte u Zavodu za projektovanje i da je za Vodovod samo dva puta radila stručni nadzor, te da za to čak nije skoroz ni plaćena i da će tužiti advokata Martinovića za klevetu.

Sud nije prihvatio primjedbe oštećenog na iskaz ove svjedokinje, jer sama okolnost što je svjedokinja nekada radila u JP «VIK» nije razlog da se u cjelosti obezvrijedi njen iskaz.

Svjedok Vlatković Dragan u svom iskazu u odnosu na hlorisanje naveo je da je uređaj za hlorisanje napravljen za određeni kapacitet protoka vode i da se hlorisanje vrši automatski, s time što se ručno podešava količina hlora, s obzirom na količinu vode, a zbog takvog kapaciteta da problem hlorisanja nastaje kada su manje količine. I on je naveo da je na rotometru kao najmanja količina hlora navedeno 100 grama na sat, što znači da ta količina hlora može ići na 100 litara vode. Odgovarajući na pitanja naveo je da je tehnički razlog za neuključenje „Lovca“ bio taj što se ne mogu hlorisati količine vode manje od 100 litara. Odgovarajući na pitanje naveo je da ako ukupno sa «Lovca» i Plata ima 300 l/s da se tada voda može hlorisati i da nema razloga za nepuštanje «Lovca».

Oštećeni je prigovorio i iskazu svjedoka kao pristrasnom, s obzirom da je okrivljeni direktor svjedoku, ali kako je svjedok svoj iskaz dao detaljno i uvjerljivo, sud ga je prihvatio, jer sama okolnost što je zaposlen u JP «VIK» nije razlog da se ne prihvati njegov iskaz.

Dakle, kada se svi pomenuti iskazi dovedu u međusobnu vezu, sud je zaključio da se može izvršiti hlorisanje vode sa izvorišta „Lovca“ u situaciji kada ta voda ide zajedno sa vodom iz Plata, a da postoji problem sa hlorisanjem kada sa izvorišta „Lovca“ idu male količine vode, jer bi količina hlora prilikom ručnog podešavanja ispod brojke na rotometru hlorinatora bila samo približna.

Nadalje, kada se iskazi pomenutih svjedoka dovedu u vezu sa nalazom vještaka Jovetić Braca, može se zaljučiti da se vještak Jovetić Braco o hlorisanju izjašnjavao teoretski, na osnovu odgovora proizvođača, a posebno je indikativno da se nije znao izjasniti o tome koja brojka piše na dnu rotometra hlorinatora. Vještak je priložio skicu po kojoj bi se moglo vršiti hlorisanje, pomoću injektora, ali na pitanje da li se njegov nalaz može primjeniti na konkretne instalacije filter stanice, odgovorio je da su instalacije usklađene sa fabričkom dokumentacijom koju je imao, odnosno da je taj ručni sistem hlorisanja moguće izvršiti pri konkretnim instalacijama kao što je prikazao na skici.

Međutim, takav njegov zaključak u suprotnosti je sa iskazima svjedoka, koji su opisali konkretnu situaciju i objasnili da voda sa „Lovca“ ulazi direktno u bazen sirove vode, gdje nema mogućnosti predhlorisanja, jer je **injektor postavljen na dovodnu cijev vode sa Plata, a ne sa izvorišta „Lovac“**, a takve njihove iskaze nema razloga ne prihvatiti, jer su dobro upoznati sa konkretnom situacijom.

Prema činjeničnom opisu optužnice potrebno je bilo utvrditi da li je okrivljeni dana 15.08.2003. godine samoinicijativno isključio vode izvorišta „Lovac“, pa je sud prihvatio iskaze svjedoka i navode u knjizi dežurstava da tada nije bilo dovoljnih količina vode.

Svjedok Rostović Mladen naveo je da je 15.08.2003. godine voda u «Lovcu» pala na minimum, a kada se izdašnost povećala 28.10.2003. godine da je tada «Lovac» uključen. Inače, naveo je da je dokazano da se mješaju vode «Potkopa» i «Lovca». Objasnio je da informaciju o tome kako 15.08.2003. godine nije bilo vode u izvorištu «Lovac» ima od mještana Mojdeža, jer tamo postoji Odbor za vodu koji to prati.

Svjedokinja Marković Biljana odgovarajući na pitanje kakav je bio dotok sa «Lovca» u augustu 2003. godine objasnila je da je preko dana taj dotok manji, a u kasnim večernjim satima, kada se selu Mojdež zatvori voda da se taj dotok poveća. Nije se mogla izjasniti kada su se tačno stekli uslovi za uključivanje «Lovca», već se pozvala na knjigu dežurstava i navela da se to može zaključiti po toj knjizi. Nakon što je svjedokinji predočena original knjiga dežurstava navela je da je vidljivo da je dotok «Lovca» bio 0 (nula) na dan 15.08.2003. godine, a i danima prije i danima nakon toga, te da je ona zaista tog dana dala nalog da se zatvori ventil na dotoku vode sa «Lovca», kako ne bi, ako se slučajno pojavi voda, u sistem polja zagađena voda, koja se zadržavala par dana u cjevovodu po ekstremno visokim temperaturama. Objasnila je da tamo gdje u knjizi ne piše dotok sa «Lovca», da to znači da je bio isključen ventil na dotoku.

Uvidom u knjigu dežurstava u odnosu na taj datum 13.08.2003. godine (list spisa 251), utvrđeno je da je navedeno kako je tog dana dotok sa Plata bio 420 do 460 l/s, a dotok sa «Lovca» 0 (nula) litara, a u potpisu su navedeni kao dežurni Terzić M., koji je dežurstvo predao i Stanišić Đuro, koji je dežurstvo primio. Nadalje, i u odnosu na dan 15.08.2003. godi (list spisa 252) navedeno je da je dotok u «Lovcu» 0 (nula) lit./sek i da je «Lovac» zatvoren po nalogu Biljane Marković (Keke), a dotok sa Plata je bio 418-470 L/s.

Sud nije imao razloga da ne prihvati zvanične konstatacije u knjizi dežurstava, a saslušani svjedoci su potvrdili da su u ovoj knjizi zaista njihovi potpisi.

Tako je svjedok Stanišić Đuro (list spisa 567) potvrdio da se u knjizi nalazi njegov potpis. Što se tiče datuma 15.08.2003. godine naveo je da se ne sjeća konkretne situacije.

Dakle, kada se ima u vidu ovakav iskaz svjedokinje Biljane Marković i dovede u vezu sa konstatacijama u knjizi dežurstava, kao i sa analizom svih prethodno izvršenih dokaza, ne može se smatrati da je okrivljeni samoinicijativno zatvorio vodu dana 15.8.2003.godine, i to sa namjerom da ošteti „Igalopromet“ i građane Herceg Novog.

Iz činjeničnog opisa optužnice vidljivo je da optužba **ne tereti okrivljenog upravo za period od 03.06.2002. godine, kada SO Herceg Novi nije prihvatila stav da se uključi izvorište „Lovac“, pa sve do 15.08.2003. godine, dakle, prihvata se odluka SO H Novi i to da u periodu od 3.6.2002.godine do 15.8.2003.godine nema krivičnog djela, a ne tereti ga se niti za maj 2003.godine.**

Okrivljenom se stavlja na teret izvršenje jednog produženog krivičnog djela zloupotrebe službenog položaja, što je i razumljivo, jer bi u slučaju postojanja djela ponašanje okrivljenog očigledno predstavljalo tzv. „prirodnu cjelinu“, a kao relevantne okolnosti da bi ta cjelina postojala zakon pominje istovjetnost oštećenog, istovrsnost predmeta djela, korišćenje iste situacije ili istog trajnog odnosa, te jedinstvo umišljaja. Dakle, očigledno je da čitav problem oko uključivanja izvorišta „Lovac“, s obzirom na sve zakonski relevantne okolnosti, koje se traže za postojanje produženog djela, predstavlja prirodnu cjelinu i da bi stoga u konkretnoj situaciji okrivljeni od samog početka postupao sa identičnim umišljajem i namjerom prema istom oštećenom u istoj situaciji u kojoj egzistira pomenuti Ugovor o isporuci vode sa izvorišta „Lovac“.

U ovom slučaju već iz samog činjeničnog opisa djela u optužnici proizilazi da te namjere nema u periodu od gotovo čitave godine dana neuključenja „Lovca“, nakon opštinske odluke od 03.06.2002. godine, a nakon toga je i odluka Upravnog odbora od 01.11.2002. godine. **To što u periodu za koji se okrivljeni tereti nisu postojale te odluke, ne znači da okrivljeni postupa sa namjerom da ošteti drugog, jer su sve druge relevantne, suštinske okolnosti i odnos prema istom oštećenom potpuno identične.**

Osim toga, kada se ima u vidu naknadna odluka UO, koja je odlučila da se u sistem vodospajanja ne uključi izvorište «Lovac», te kada se ima u vidu da je SO povukla saglasnost na ugovor zaključen sa koncesionarom Jovom Matijaševićem, a posebno kada se ima u vidu iskaz svjedoka Bošnjak Zorana, koji je naveo da se može smatrati da je za JP «VIK» nastupila šteta zbog takvog ugovora, ne može se zaključiti da okrivljeni postupa sa namjerom da ošteti «Igalopromet» i građane Herceg Novog, već je prihvatljivo da postupa u zaštiti interesa JP «VIK».

Stranke nisu imale prijedloga za izvođenje daljnjih dokaza, a na osnovu prethodno izvršene analize izvedenih dokaza, sud nije mogao zaključiti da je okrivljeni postupao sa namjerom oštećenja drugog, koja je neophodan element za postojanje jednog produženog krivičnog djela zloupotrebe službenog položaja, a što je već prethodno obrazloženo.

Dakle, kako nije dokazano da je okrivljeni Šabanović Zoran izvršio produženo krivično djelo zloupotrebe službenog položaja iz čl.416.st.2.u vezi st. 5 i st.1, a sve u vezi čl. 49. KZ CG, sud ga je oslobodio od optužbe na osnovu čl.363.st.1.tač.3 KZ CG i odlučio kao u izreci ove presude.

OSNOVNI SUD U HERCEG NOVOM

Dana, 24.02. 2009. godine

Zapisničar:
Vjera Rosanac

Predsjednik vijeća - sudija:
Sonja Cvetićević Ognjenović

PRAVNA POUKA:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba u roku od 15 dana od dana prijema, Višem sudu u Podgorici putem ovog suda.